

TĖVIŠKĖS AIDAMS

50 metų

Nr 23 (2375) 2006 m. lapkričio mėn. 29 d.

Eina 51-mus metus

Melbourne

Kristaus Karaliaus Šventei

E. Lomsargienė

Tikėdami Kristų ne tik Dievo buvimą, mes turime gerą pagrindą būti didvyriškesniais, labiau visapusiškais žmonėmis. O tai įvyksta per mąstymą ir mintis, ir galime neregimu būdu būti didesniais, nei kūnas mums leidžia būti. Juk ką išjaučiame - rankomis neapglėbiame, o kur nusidanginame - kojomis niekadose neuveisim.

Šitaip galime veikti visiškai gamtišku, natūraliu būdu, tačiau sąveikoje su Dievu ir Kristumi esame įgalinami savo dvasia net amžinybės liestis. Skaisčioje tyloje visa rodo šviesu, tikslinga ir jau be priekaištų gera dar šioje pusėje saulės. Tačiau sugrįždami į dienos rūpesčius, savaime sugrįžtume lyg į karo laikus, nevisada pajėgdami būti romiais, kantriais ar nuoširdžiais. Tuomet bent stengiamės neužmiršti, kad juo turėsime daugiau geros valios, tuo bus vertesnis mūsų pastangų kokybiškumas.

Kaip pakrikštytieji, sakomės esą krikščionimis, ir dirbdami pasaulyje, stengiamės dorai elgtis. Tačiau mus supantis pasaulis, nors ir vadinasi krikščioniškos kultūros pasauliu, yra pilnas virsmų vienas kitą genančių jau sulig pramoniniu dėsningumu, kurį reguliuoja suvis kitokie nuostatai. Ir čia mes turime sau pragyvenimą užsidirbti, čia turime išlaikyti žmoniškumą. Bet kai pareiname namo, jaučiamės ne tik kūniškai išsekę, bet ir dvasiškai pavargę... ir nematome išeities nei iš šios pajungties, nei iš rytdienos panašumo šiandienai. Tad labai dažnai net mūsų maldingumas darosi paviršutiniu.

Kristus sakė: "Sekite mane. Aš nugalėjau neteisingųjų teisybę, aš sunaikinau piktyčių puikybę, aš sutryniau blogio galybę - sekite mane, pergalėsite ir jūs." Deja, krikščionys žino, kad niekas jų nebijo ir nepaiso, nes pasaulis, ypač išgalėjus kapitalizmui, gyvena sulig išnaudotojiška

santvarka. O kai jau esame įpratę apsikęsti, nuolankiai kenčiame ir toliau, ir savo dvasinį didingumą - pašaukimą būti Dievo sūnumis ir dukterimis - rodome tik Dievui...

Ko mes nežinom, ir nežinom, kad nežinom? Kas mums kliudo visa atnaujinti Kristuje? Ką priėmė, su kuo susigyvenom ir kas sau įšalom savo sukietėjimų laipsnyje? Atrodo, nepadarydami jokių įvardintų nuodėmių, už kurias sąžiningai gailėtumės, silpnėjame dvasinės veiklos uolume ir nežinome kaip tas visas vystosi. Priežasčių ir atsakymų gali būti net labai daug, bet pažvelkime į keletą rimtesnių, kurios gal būt kliudo dorų žmonių didvyriškumui klestėti.

Vienas iš atsakymų gali būti, kad mus įtikinančiai veikia darbo ir pragyvenimo saugumo klausimai. Tad pasąmonę gali dirginti daug bauginančių galimybių. O kai jos rišasi su mąstymą grindžiančiais terminais, savaime tikime žodžių nešamomis reikšmėmis. Vienok, yra galimybė, kad nežinome tikrosios terminų prasmės, ypač tais atvejais, kai reikšmės gali būti klaidinančios, o jas priimame kaip teisingas. Keletas pavyzdžių prasmių patyrinėjimui.

Ką buitiškai reiškia "inteligencija" ar "inteligentas"? Savaimingai manome, kad čia turime įžvelgti ypatingai išvystytą moksliskumą ir neeilinę išmintį. Teisingai manome. Tačiau kokia yra teisybė, kad Lietuva, turėdama šimtus tūkstančių inteligentų, vis dar neišvysto padoringos politinės santvarkos? Ar tai gali reikšti, kad daugybė gudruolių, godžiai dedasi tuo, kuo nėra? Visiškai priimtina, nes žodis turi išsiaukti atitinkamas pasekmes; jei to nėra, po inteligentų marškiniais slepiasi apgavikai. -Beje, ar žinome, kad

visi gimstame - ateiname į pasaulį su pilnu protingumu?

Ar žinome, kad nuo Romos imperijos laikų Vakarų kultūra jau yra taip išsiaiškinusi sėkmingos veiklos sąlygas, kad viešas melavimas nėra įstatymiškas nusikaltimas? Meluoti draudžiama tikrai po priesaika. O kaip tas atsiliepia buitiškai, kai politikai vilioja už juos balsuoti... prekybininkai nesidrovėdami giria savo prekes... o ekonomistai vis ir vis perkuria pajamų didinimo ir apsaugojimo taisykles darbininkų sąskaita?

O ką žinome apie "demokratiją"? Manome, kad demokratija grindžiama žmogaus teises ir laisves, tiesa? Netiesa! Žmogaus teises nustato nerašyti gamtos įstatymai, vadinami natūralia teise, o laisvės priklauso dorovės ir vertybų kokybės sričiai, kurią visuomet aprėžia padorumas. Ten, kur prasideda artimo teisės, ten baigiasi mano laisvė - Kai 400 metų pr.Kr. graikai sukūrė žodį "demokratija", jis buvo skirtas sudaryti šalies vyriausybę iš nepriklausomų žmonių, dėl nepriklausomų žmonių bei išlaikyti tą vyriausybę nepriklausomų žmonių valia. Deja, šiandien esame suvedžiojami su šiuo demokratiniu terminu, nes visos valdžios priklauso ideologiniams tikėjimams - socializmui, liberalizmui, laborizmui, komunizmui ir kitokiems, kurių nuostatose Kristaus skelbtam nuoseklumui nėra vietos. Tad tenka klausiti: ar krikščionis suvokia, kad balsuodamas už ideologinio tikėjimo sistemas, jis nusigręžia nuo sekimo Kristumi... nes tiki tujų partijų skelbiamais žmonių palaiminimais?...

Ką reiškia žodis "katalikas"? Šis graikiškas terminas reiškia visuotininką, kuris lygiai elgiasi su visais žmonėmis.

Tokiu būdu, kuomet klaidingai žinome apie žodžių sąvokas - prasmes ir reikšmes, gyvename ir bendraujame nenuovokiai, tad ir veiklų atnašos galutinai stokoja kokybės. Tik todėl, kad "visi" taip kalba ir daro, krikščioniui nedera jais sekti; o kai jis nepažįsta tiesos, jis negali būti tiesos išlaisvintas iš jį lydinčių kultūrinių, politinių bei moksliskųjų nesupratimų. Kristaus sekimas prasideda su teologija - religijos pažinimu, bet visko atnaujinimas krikščioniškoje dvasioje yra neįmanomas be pasaulietiško apsišvietimo. Be jo - lengva kiekvienam būti savo artimo teisėjais.

Žinokime kad žodžiai, nesvarbu kas juos taria, yra gyvenimo kaltas. Kodėl, tuomet, turėtume netikėti Jėzaus žodžiais, ir jų politiškai drovėtis, kai Jis užtikrina: "Pirmiausia ieškokite tiesos ir teisingumo, o visa kita bus jums pridėta"?

Tad Kristaus sekime gerbkime savo krikščioniškąjį pašaukimą ir žinokime, kad jei ko nežinome, tai švieskime. Juk mes esame Dievo rankos ir Dievo širdys pasaulyje.

Danutė Bindokienė: Negriaukime savo rankomis

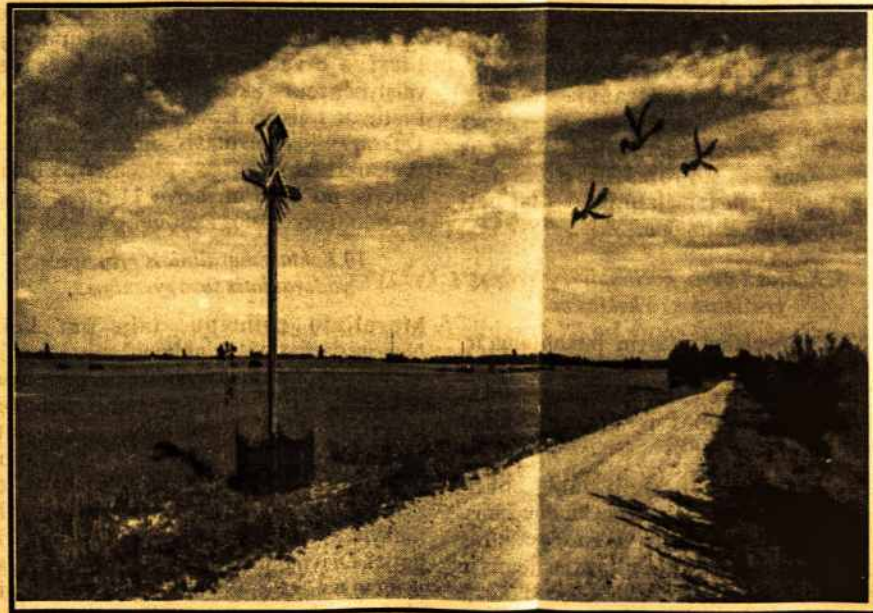
Atrodo, kad Bostono ir apylinkių lietuviams bent laikinai pavyko savo lietuvišką parapiją išsaugoti nuo uždarymo. Jeigu jie bus budrūs, galbūt ši parapija dar ilgai gyvuos. Tai tikinčiųjų (juo labiau tautinės mažumos narių) laimėjimas prieš bažnytinės hierarchijos pastangas užkaišioti kunigų trūkumo ir besikeičiančių apylinkių demografijos problemas; kaip nors išsiversti, kad ir „vilkas būtų sotus, ir avis sveika". Nėra abejonės, kad ateityje pasitaikys vis daugiau ir daugiau panašių atvejų, nes vienintelė sparčiai gausėjanti katalikų bendruomenė yra meksikiečiai, kurie daugeliu atveju ir perima kitų tautinių grupių parapijas.

Dabar girdime „S.O.S" šauksmą iš Manhattan, NY, esančios lietuvių Aušros Vartų parapijos, kuriai taip pat gresia uždarymas. Gauname net prašymų pasirašyti peticijas, kurios bus perduotos atitinkamai arkidiecezijai. Tik vargiai parašai žmonių, gyvenančių kituose miestuose, juo labiau kitose valstijose, bus veiksmingi: parapijai reikia tikinčiųjų, kurie kiekvieną sekmadienį dalyvautų Mišiose, savo aukomis remtų parapiją ir tik tuo būdu padėtų jai išlikti „tautine parapija". Iš patirties žinome, kad Amerikos bažnytinė hierarchija nelabai palankiai žiūri į „tautines parapijas", nebent jos gausios, veiklios ir dosniai remia arkidiecezijos darbus. Tad lietuviams katalikams reikia padėti ypač daug pastangų, kad jų parapija tikrai būtų sėkminga ir gyvatinga. Jeigu parapijos likimu susirūpinama tik tuomet, kai kyla pavojus jos netekti, daugeliu atvejų jau yra per vėlu ją išgelbėti.

Didžiojoje, Čikagoje, Marquette Park apylinkėje, turėdami dar labai lietuvišką Švč. Mergelės Marijos Gimimo parapiją, kurios bažnyčią vadiname savo bazilika, katedra, gražiausia šventovė visame mieste. Bažnyčia visų tų epitetų yra tikrai verta. Taip pat ji verta pastangų, kad nepereitų į kitataučių rankas, kaip ne viena lietuvių parapija Čikagoje (ir kitur), susilaukusi tokio likimo.

Kol kas, bent iš Čikagos arkidiecezijos, tokio pavojaus parapijai nėra, bet, deja, ją griaua ir jau yra gerokai apardę pačių lietuvių rankos. Daug parapijiečių „atranda" tai vienokių, tai kitokių priežasčių parapiją ir jos sielovadoje besidarbuojančius dvasininkus kritikuoti, boikotuoti lietuviškas Mišias, neaukoti (arba labai mažai aukoti) parapijos išlaikymui. Neseniai sekmadienį rytais buvo panaikintos ankstyvos lietuviškos Mišios - paliktos tik 10:30 v. r. Teko girdėti nepasitenkinimo, tačiau jokių nusiskundimų klebonas negavo, jokių reikalavimų gražinti 8 val. ryto Mišias nebuvo. Dabartinis vikaras kun. dr. A. Žygas mielai sutinka tas Mišias aukoti, jeigu tik tikintieji panorėtų. Nors iš biuletenyje pateiktos medžiagos nelabai aišku, kodėl tai padaryta, bet, atrodo, pagrindinė priežastis - tuščia bažnyčia. Papastai Amerikoje klebonai laikosi tos nuostatos: jeigu sekmadienis po sekmadienio į kurias Mišias nesusirenka nei šimto žmonių, Mišios panaikinamos jų skaičių sumažinant. Kol kas kiek daugiau lietuvių dalyvauja 10:30 val. Mišiose, bet 4 val. p.p. šeštadieniais, kuomet taip pat Mišios yra lietuvių kalba, bažnyčia apytuštė.

Juokingai atrodo kai kurios buvusios akcijos, raginusios žmones nelankyti Mišių, neaukoti parapijai pinigų. Kas gi pagaliau svarbiau: lietuviškos parapijos išlikimas ar kunigo pavardė? Prarasti lengva, bet susigrąžinti kone neįmanoma. Parapija nėra klebonas, vikaras ar kuris kitas asmuo. Parapija yra tikinčiųjų bendruomenė, kuri už vis labiau turi pasiryžti parapiją visokeriopai remti ir ypač dalyvauti Mišiose bei kitose pamaldose. Ne tuščia bažnyčia, ne klebonas yra parapija, o parapijiečiai. Tik mes patys, lietuviai parapijiečiai, galime išgelbėti ir Švč. M. Marijos Gimimo, ir kitas lietuviškas parapijas nuo uždarymo ar perdavimo kitataučiams. Jeigu per savo užsispyrimą ar aplaidumą to nepadarysime, neturėsime teisės kaltinti nei vyskupų, nei kardinolų, nei ko kito. "Draugas", www.draugas.org

Vytautas V. Landsbergis: Kuo skiriasi tikintis žurnalistas nuo netikinčio?

Tikintis žurnalistas - tai nebūtinai tas žurnalistas, kuris sekmadieniais eina į bažnyčią. Tikėjimas yra daug platesnė sąvoka. Tai ne tik mistinis santykis su Dievu, gamta, sapnais ar su mirusiųjų pasauliu. Pirmiausia - tai atsakomybė už savo žodžius, mintis. Tai suvokimas, kad Žodis tampa kūnu. Šiais laikais jau nieko nebeuostebinsi teiginiu, kad žodis ar mintis yra materialūs. Jau sukurti net ir elektros įtaisai, kuriuos galima įjungti minties pagalba...

Bet juk kalbame ne apie elektros prietaisus, o apie žurnalistus... Tad kuo mūsų žurnalistas geresni ar blogesni už kitus, tarkim, tikinčius žmones? Jie nei blogesni, nei geresni. Skirtumas tik tas, kad žurnalistas tiesiogiai, betarpiškai susiję su minčių gamyba ir jų platinimu. Tikintis žmogus žino, kad sklandžiant šviesias mintis galima šviesinti, gerinti pasaulį. Galima palyginti, išanalizuoti, parodyti gerą pavyzdį ir šitaip ugdyti mąstančią visuomenę... Bet lygiai taip pat sėkmingai (gal net pelningiau ir sėkmingiau) galima ir tamsinti visuomenę, tyrinėti juodas mintis, neapykantą, nevilį, pagiežą. Mokant ir savo skaitytojus ko nors nekęsti, juodinti.

Sena saktė pasakoja apie du sodininkus: vienas jų dirba nuo ryto iki nakties ir ravi piktžoles. Jis kasdien pavargęs ir piktas, o derlius jo darže vis tiek gerai neuždera. O už tvoros gyvena kitas sodininkas, kuris švilpauja nuo ryto ligi vakaro, o vaisiai jo sode tiesiog su šakomis lūžta... Pavargęs ravėtojas ir klausia dainuojančio sodininko:

- Ko tu dainuoji? Kodėl nedirbi? Ir kodėl toks geras derlius tavo sode?

- Matai, bičiuli, - atsako jam kaimynas, - aš ilgai stebėjau gamtą, kol suvokiau, kokios gėlių rūšys nustelbia piktžoles... Aš prisodinaiu jų ir man nebereikia ravėti.

Psichologai teigia, kad nuolat galvodamas apie neigiamus dalykus, pats tampa jų vergu, t.y. - pats tampa irgi šiek tiek neigiamas. Su kuo kovoji, tuo tampa... Po mokyklas nūnai važinėja įvairūs vadinamosios narkomanų apsaugojamos programos darbuotojai ir supažindina moksleivius su įvairiausių narkotikų rūšimis. Jie teigia, kad žmogus turi kuo geriau žinoti, nuo ko reikia saugotis. Kitas lazdos galas yra tai, kad tūlas moksleivis, žinodamas apie narkotikus, puolęs depresijon, gerai žinos kur ką gauti ir kaip tai vartoti...

Užsienyje narkomanus jau gydo ne kalbomis apie narkotikus, o bando sudominti kuo nors gražiu ir kilniu - pvz. gėlių auginimu...

Išvada: žiniasklaida, kuri rašo tik apie neigiamus reiškinius, juos daugina... Todėl žurnalistas, prieš sakydamas ar rašydamas piktą žodį, turėtų labai gerai pagalvoti apie šio poelgio pasekmes, nes „žodis žvirbliu išleikia, o jaučiu sugrįžta“. Antai kokiais baubiančiais neapykantos jaučiais bei kiaulėmis grįžta kažkada, siekiant kuo didesnių tiražų, paleisti pagiežingą „nepriklausomos“ žiniasklaidos žvirbliukai. Tokius jaučius šiandien ir ganome - nusivylusios visuomenės bandą, pirmąjančią Europoj ir pasauly pagal

savižudybes bei depresijas. Ir tai didele dalim - netikinčios žiniasklaidos darbo vaisius. Netikinčios, kad Žodis virsta kūnu...

Sako, kad juodžiausia tamsa būna prieš aušrą... Jei taip, tai netrukus galime tikėtis ryškesnio sąmoningumo, ne tik griauančios, bet ir kuriančios žiniasklaidos atsiradimo. Jos, beje, nemažai esama ir dabar egzistuojančių dienraščių redakcijose, tik jų sąmoninga saviraiška, matyt, yra slopinama „iš viršaus“, reikalaujant bulvarinių intrigu, o ne tiesos paliudijimo.

Kartais galvon šauna nemažai kvailių, retorinių klausimų... Pvz., - ar juodoji nacionalinė žiniasklaida neprisideda prie masinės tautiečių emigracijos? Ar ji prisidėjo nors kiek prie gyvenimo Lietuvoje pagerėjimo? Ar jis pagerėjo?.. Ar nereikės kada nors teisti mūsų didžiųjų dienraščių vadovų už nacionalinės sąmonės genocidą, paverčiant mūsų piliečius piktais mankurtais, primityvių instinktų vergais?

Ar netarnauja kai kurie mūsų žiniasklaidos „šulai“ kokios nors trečios šalies interesams?

Kas tai yra žurnalisto sąmoningumas? Gal - tai matymas amžinųjų principų, atpažinimas jų savo darbuose, elgesyje. Tarkim, jei kokio nors bulvarinio dienraščių savininkas turtėja sėdamas nusivylimą, meluodamas, šantažuodamas ar gąsdindamas, o jo sūnus vartoja narkotikus - tai bet kuris sąmoningis žmogus, stebėdamas šiuos du reiškinius supranta, jog tai nėra atsitiktiniai, nesusię dalykai.

Teko skaityti išpažintį žmogaus, kuris, dirbdamas klestinčioje valstybinėje įstaigoje vadovo pareigose, pamatė, jog nepastebimai kiekvieną mėnesį galima po truputėlį pinigų vis nusukti šonan. Už tuos pinigus jis nupirko sūnui brangią mašiną, tačiau, kai po poros metų sūnus su ta mašina užsimušė, tėvas ūmai suprato aukštesnįjį principą, kad pinigai vis tik kvėpia ir tapo sąmoningu, t.y. atsakingu už savo poelgius.

PS.

Tibete yra tokia graži tradicija - ten tikima, jeigu šviesią mintį skleidžia vienas Šviesos Žmogus, tai ji ir tēra vieno žmogaus mintis. Bet jei tuo pat metu tą pačią šviesios mintį skleidžia du Šviesos Žmonės, tai jos stiprumas atitinka dvidešimties žmonių minčių stiprumą... Jei trys Žmonės - tai jų mintys tolygios trijų šimtų žmonių minčiai, jei keturi - keturių tūkstančių, jei penki - penkiasdešimties tūkstančių ir t.t.

Klausimas skaitytojui, mėgstančiam aritmetiką - kiek Šviesos Žmonių reikia Lietuvai išgelbėti? Kiek žurnalistų, tikinčių gydymą žodžio galia, užtektų Lietuvos dvasiai prikelti?

Bernardinai.lt

Vyskupai nerimauja dėl religinio nepakantumo kurstyimo

Šių metų lapkričio 14 d. per televizijos kanalą LNK buvo rodoma televizijos laida „Jeigu“, kurios tema: „Moteris kunigė - būti ar nebūti“. Žiūrint laidą, galėjo susidaryti įspūdis, kad religinės bendruomenės, neleidamos moterims eiti dvasininkų pareigų, pažeidžia Lygių galimybių įstatymą bei juo igyvendinamus nediskriminavimo principus, nors Bažnyčios ir turi Konstitucijoje įtvirtintą teisę tvarkytis pagal savo kanonus. Laidos vedėjo pateikti tendencingi klausimai žiūrovus skatino užimti išankstinę neigiamą poziciją Bažnyčios atžvilgiu, o tai galima vertinti kaip nepakantumo ir netolerancijos tikinčiųjų bei religinių bendruomenių atžvilgiu skatinimą. Ypatina susirūpinimą kelia faktas, kad projektas „Novatoriškos socialinių partnerių švietimo strategijos, siekiant praktinio lygių galimybių principo igyvendinimo“, kurį realizuojant parengta minėta televizijos laida, yra remiamas ir finansuojamas Europos Sąjungos bei Lietuvos Respublikos Vyriausybės, o

projekto partneris yra Lygių galimybių kontrolieriaus tarnyba.

Lietuvos Vyskupų Konferencija kreipėsi į Lietuvos Respublikos Seimo Žmogaus teisių komitetą prašydamą išsiaiškinti, ar minėta televizijos laida nedeinformavo Lietuvos gyventojų dėl diskriminaciją draudžiančių įstatymų taikymo apimties ir neskatino netolerancijos bei nepakantumo religinių įsitikinimų, kurie patenka į tų pačių ir kitų įstatymų saugomų žmogaus teisių apibrėžtį, pagrindu. Komiteto taip pat prašoma nagrinėti, ar minėto projekto igyvendinimas atitinka Lietuvos 2004-2006 metų Bendrajame programavimo dokumente deklaruojamus tikslus bei reikalavimus, ar Lygių galimybių kontrolieriaus tarnyba, būdama partnere projekto, kurį igyvendinant raginama keisti LR Konstituciją, siekiama apriboti konstitucines bei prigimtinės tikinčiųjų ir religinių bendruomenių teises, neperžengė savo kompetencijos ribų ir nepažeidė galiojančių Lietuvos Respublikos įstatymų.

Lietuvos Vyskupų Konferencijos sekretoriatas

Baltoji anketa. „Turime daug kuo didžiulotis“

(Tęsinys)

Edmundas SIMANAITIS

7. Ar jus tenkina tai, kaip Lietuva pateikia save žiniasklaidoje ir televizijoje?

Spauda ir televizija neproporcingai daug skiria vietos smurtui, seksui, nusikaltimų propagandai. Neretas politikas mėgsta šnekėti tik apie visuomenę varginančius sunkumus ir negeroves, negailėdamas pažadų, bet negalėdamas pasigirti, ką jis pats yra gero padaręs. Savipeikos ir saviniekos daigų puoselėjimu suinteresuoti valstybingumo neįgeįjai. Dar visai neseniai tūlas apsimetėlis svetimkalbis „gelbėtojas“ nerausdamas tikino, kad lietuviai savo valstybėje tvarkytis negeba, o jis turįs receptą per vienuolika dienų... Apie tai jau rašiau. Didžiatirazinė spauda, padaugindama tamsių spalvų, kuria nepalankų šalies įvaizdį. Taip sudaroma palanki dirva tarpti dar vis neišnykstančiam mitui „prie rusų buvo geriau“. Po kurio laiko, kaip Pilypas iš kanapių, būtinai atsiranda naujas „gelbėtojas“. Brandžioje stabilioje pilietinėje visuomenėje tokie reiškiniai absoliučiai neįmananomi. Posovietinių visuomenių gretoje, nemalonu tai konstatuoti, Lietuva... pirmąja.

Išvalgesniems piliečiams ne be pagrindo susidaro įspūdis, kad ne tiek mūsų valdžia prastai rūpinasi visuomenės moraline būseną, kiek nedraugiška svetima jėga stengiasi palaikyti visuomenėje neigiamas nuotaikas. Dažniausiai aktyvuojama savipeika, neretai ir savinieka, nepasitenkinimas laisvėmis, apie kurias okupacijos metais net garsiai pagalvoti buvo pavojinga.

Kai žiniasklaidoje akcentuojamos tik neigiamybės: nusikaltimai, smurtas, žudynės, plėšimai, korupcija, piktnaudžiavimas valdžia, biurokratų savivaliavimas, girtavimas ir kitokie tamsūs buities faktai, tai ilgainiui visuomenę pripratina laikyti nusikaltimus lygiaverte gyvenimo dalimi. Žmonės tampa mažiau jautrūs tokioms žinioms, o dar nesusitupėjusiam jaunimui - tai pati tikroji nusikaltimų mokykla.

8. Kokios lietuvių nacionalinės savybės gražiausios, o kokios ne?

Aukštai vertinu lietuvių pakantumą ir pagarbą kitų tautų kultūrai, gebėjimą susivienyti didelės grėsmės akivaizdoje, gimtosios kalbos ir tautos tradicijų puoselėjimą.

Kelia pagrįsto nerimo baimė būti valstybe, jaustis lygiaverte kitataučiams. Ypač bjauroja lietuvių iš rusų perimtas įprotis keiktis genitalijų variacijomis ir svetimžodžiais, niekinančiais moterį, dažniausiai motiną. Niekuo negalima

pateisinti da žnoka i pasireiškiančios savipeikos ir dar blogiau - saviniekos. Šios sąvokos nepainiotinos su pagrįsta savikritika.

9. Lietuvos kultūros, istorijos ar visuomenės veikėjas, kuris yra Jums autoritetas ir kodėl?

Autoritetų ne vienas, kitaip ir būti negali. Kultūros ir mokslo srityje - Martynas Mažvydas ir Abraomas Kulvietis - lietuvių raštijos pradininkai. Pastarasis 1539 m. Vilniuje įsteigė pirmąją Lietuvoje europinio tipo aukštesniąją mokyklą. A.Kulvietis suvokė, kad lenkėjančiai Lietuvai reikia mokyklos, kuri ugdytų lietuvių šviesuomenę ir kurioje mokomoji kalba būtų lietuvių. Kolegija buvo įsteigta, tačiau prasidėjus persekiojimams, mokykla nustojo veikusi. Jos steigėjas buvo priverstas pasitraukti iš Lietuvos. A.Kulvietis sėkmingai darbavosi Karaliaučiaus universiteto profesoriumi. Iš ilgokos autoritetų eilės, nemenkindamas kitų, paminėsiu tik du - akademiką Zigmą Zinkevičių už mokslo darbus lietuvių dirvonuose ir tragiškai žuvusį prof. Vytautą Kubilių vaisingai dirbusį Piliečių chartijos baruose.

Istorinės asmenybės - karalius Mindaugas, pirmasis iš Lietuvos valdovų suvokęs, kad Tautos ir Valstybės išlikimo laidas - Vakaruose, o ne Rytuose; tautos patriarchas Jonas Basanavičius - nuosekliausias tautinio atgimimo žadintintojas; Juozas Brazaitis - irželio sukilėlių sudarytos Laikinosios vyriausybės premjeras, aktyvus lietuvių išeivijos veikėjas; generolas Jonas Žemaitis - vienintelės teisėtos valdžios okupuotoje Lietuvoje vadovas, svarbaus Lietuvos valstybės teisės akto - 1949 m. vasario 16 d. Lietuvos Laisvės Kovos Sąjūdžio Tarybos Deklaracijos pirmasis signataras; prof. Vytautas Landsbergis - pirmasis Sąjūdžio lyderis, po 1990 m. Kovo 11-osios tapęs pirmuoju Trečiosios Respublikos vadovu.

10. Kokiais moraliniais principais vadovaujatės savo gyvenime?

Moralinių principų taip pat keli. Nenorėdamas būti klaidingai supastas, jų nevardysiu. Tačiau paminėsiu tris aksiomas, dėl kurių tikrumo ar teisėtumo nelinkęs leisti į jokiais diskusijas: Tauta pati sprendžia savo likimą; Lietuvos nepriklausomybė - didžiausioji vertybė, o priešinimasis agresijai ir smurtui - teisėta kiekvieno piliečio pareiga, nes plaukia iš paties Dievo duotos prigimties. Moraliniai principai vienaip ar kitaip siejami su šiomis aksiomomis.

Bernardinai.lt

TĖVIŠKĖS AIDAI

ABN 59 479 733 423

18 Henry St., Kensington, Vic. 3031. Tel. 9376 7355.

Published by the Australian Lithuanian Catholic Federation
LEIDŽIA AUSTRALIJOS LIETUVIŲ KATALIKŲ FEDERACIJA

Redaktorė Marija Geštautienė, email: mgestautas@hotmail.com

“Tėviškės Aidai” on the internet: <http://vytautas.mine.nu>

Prenumeratos kaina metams Australijoje \$45, Europoje ir Amerikoje paprastu ir oro paštu \$A90. Atskiras numeris \$1-50. Skelbimai už skilties vieną cm \$4. (Please write cheques in name of “Teviskės Aidai”)

Užuojautos ir padėkos nuo \$20. Prašome čekius rašyti vardu “Tėviškės Aidai”. Nuolatiniams skelbėjams daroma nuolaida. Už skelbimų ir pasirašytų straipsnių turinį neatsakome. Redakcija korespondencijas trumpina ir taiso savo nuožiūra.

Pranešimas dėl Lietuvos Respublikos pilietybės

Š.m. lapkričio 13 d. Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas nusprendė, kad Pilietybės įstatymo daugelis dalių prieštarauja Konstitucijai, įskaitant ir Pilietybės įstatymo 1 straipsnio 1 dalį, kuri teigia, kad Lietuvos Respublikos piliečiai yra asmenys, iki 1940 m. birželio 15 d. turėję Lietuvos pilietybę, jų vaikai, vaikaičiai ir provaikaičiai (jeigu šie asmenys, jų vaikai, vaikaičiai ar provaikaičiai nerepatriavo).

Iki kol pilietybės klausimai ir ypač dvigubas pilietybės klausimas nėra išspręsti ir Pilietybės įstatymas nėra pataisytas, tai prašymai dėl LR pilietybės, jos įgijimo ar susigrąžinimo yra laikinai sustabdomi. Dėl to nauji prašymai šiuo klausimu nebus priimami, nebent prašytojas sutinka atsisakyti kitos šalies pilietybės.

Taip pat atkreipiame dėmesį, kad šis Konstitucinis Teismo nutarimas neturės įtakos asmenims, įsigijusiems Lietuvos Respublikos pilietybę ir neatsisakiusių kitos valstybės pilietybės, jie ir toliau galės turėti dvigubą pilietybę.

Kai tik sužinosime tolimesnių žinių šiuo klausimu, būtinai informuosime spaudą, radiją ir besidominčius tautiečius.

Andrius Žilinskas
Garbės generalinis konsulas Melburne

Startuoja pilietinė akcija už galimybę balsuoti internetu

Aktyvūs, iniciatyvūs, atsakingi ir šiuolaikiški piliečiai kviečiami prisidėti prie visuomeninės akcijos, kuria Lietuvos valdžia būtų paraginta šalyje įteisinti galimybę rinkimų metu balsuoti internetu. Gyventojai kviečiami pasirašyti elektroninę peticiją, kuria Seimo ir Vyriausybės būtų pareikalauta taisyti reikalingus įstatymus ir numatyti galimybę rinkėjams naudotis internetinio balsavimo teise.

Akcijos iniciatoriai - visuomenės veikėjų, pramogų verslo atstovai, politikai, - teigia, jog elektroninis balsavimas leistų padidinti balsuojančiųjų per rinkimus skaičių, skatintų susidomėjimą modernia balsavimo forma ir pačiais rinkimais, paspartintų informacinių technologijų plėtrą šalyje; palengvintų ir padarytų efektyvesnę balsų skaičiavimą bei rinkimų ar referendumo rezultatų nustatymą.

Įteisinti balsavimą internetu būtų ypač naudinga išeiviams, kurių skaičius nuolat auga. „Tai padėtų išlaikyti mūsų ryšį su Lietuva, nes netgi gyvendami svetur, mes gyvenam Lietuva ir domimės, kas joje vyksta. Išeiviams balsavimas internetu būtų daug lengviau prieinamas būdas balsuoti“, - sako vienas akcijos iniciatorių, šiuo metu Airijoje gyvenantis dainininkas Darius Mileris-Nojus.

Pritariantys balsavimui internetu pasirašyti e-peticiją internete gali adresu www.culture.lt/e-balsavimas. Pasirašiusiųjų sąrašas bus įteiktas Lietuvos Seimo nariams, Prezidentui Valdui Adamkui, Ministrui Pirmininkui Gediminui Kirkilui, Vyriausiosios Rinkimų Komisijos pirmininkui Zenonui Vaigauskui.

Akciją inicijavo ir jai pritaria nemažas būrys žinomų visuomenės veikėjų. Tarp jų yra Seimo nariai Vytautas Grubliauskas ir Petras Auštrevičius, Lietuvos studentų sąjungos prezidentas Jonas Okunis, TV prodiuseris ir laidų vedėjas Martynas Starkus, filosofas, eseistas bei kultūros kritikas Leonidas Donskis, dainininkas Darius Mileris-Nojus, Asociacijos „Infobalt“ prezidentas Vytautas Vitkauskas ir Žinių ekonomikos forumo direktorius Edgaras Leichteris. Informacinis e-peticijos partneris - naujienų portalas „Delfi“.

**Papildoma informacija: Paulius Jankauskas Mob. +370 686 61644
Tel. +370 5 275 74 13
paulius.jankauskas@manifesto.lt**

Lietuva - 41-oje „geriausių vietų gyventi“ sąrašo vietoje

Šeštą kartą iš eilės Norvegija skelbiama, „kad šioje šalyje geriausia gyventi“, - sakė JT Plėtros programos (UNDP) administratorius - Kemalis Dervisas, Capetown, Pietų Afrikoje.

Lietuva 41-oji. (Estija 40-oji, Latvija 45-oji). Po Norvegijos - Islandija, Australija, Airija ir Švedija, Kanada, Japonija, ir JAV.

Paskutinė vieta, kaip ir 2005 metais, atiteko Nigerijai - 177-oji vieta.

Rusija - 65-oji, Ukraina - 77-oji. Smuktelėjo Afrikos šalys ir buvusios SSSR valstijos.

Norvegams K.D. Prunskienė tvirtino, jog tikisi tapti kitu Respublikos Prezidentu

Duodama interviu Norvegijos žurnalistams, Žemės ūkio ministrė Kazimiera Danutė Prunskienė teigė, kad tikisi tapti kitu Lietuvos Prezidentu. Ji apgailestavo, kad praėjusiuose Prezidento rinkimuose jai pritrūko itin mažai. „Už mane balsavo visi kaimiški regionai, bet rinkimų baigtį nulėmė kelių miestų balsai“, - sakė politikė. Savo pralaimėjimą ji taip pat aiškino tuo, kad Valdas Adamkus didžiąją gyvenimo dalį pragyveno ne Lietuvoje. „Savo šalyje pranašu nebūsi“, - kalbėjo K.D. Prunskienė.

Politikė taip pat apgailestavo, jog Lietuvoje didelis dėmesys teikiamas aiškintis, kas bendravo su KGB, o pamirštami kolaborantai su naciais. Ji tvirtino, jog bendradarbiavimas su KGB politikoje kartais tampa tik tema spekuliacijoms.

Visą politikės interviu galite peržiūrėti:

<http://www1.nrk.no/nett-tv/klipp/203416#>

Bernardinai.lt

Lietuviai, imigrantai ir robotai

Padėtis Lietuvos darbo rinkoje verčia elitą susivokti, kad priartėta prie strateginės kryžkelės.

Lietuvos politinis elitas ir šiaip pilietiškai neabejinga visuomenė pastaruoju metu itin susirūpino „žmogiškuoju veiksniu“. Rūpimi dalykai lyg ir išreiškiami materialinėmis vertybėmis, tačiau vien į pinigus nesusiveda. Antai Lietuvos krikščionių demokratų partija siūlo Vyriausybei, verslininkams ir visuomeninėms organizacijoms susivienyti prieš alkoholizmo nelaimę valstybėje. Klausimas itin aktualus, pavyzdžiui, turint omeny kraupoką eismo nelaimių ir savižudybių statistiką.

Kitas rūpimas dalykas yra emigracija. Maršrutai į Londoną ir lagaminai yra daugelio piliečių mintyse. Šimtai tūkstančių išvažiavo, antra tiek, matyt, rezga panašią mintį. Sudėjus visas negandas į krūvą atsiveria ištis nekoks vaizdelis. Lietuviai bėga iš tėvynės, o tie, kurie pasilieka, laka iki išprotėjimo, o paskui žudosi, daužosi keliuose ir šiaip nėra sveiki. Nėgana to, jie reikalauja vis didesnių atlyginimų. Kur trumpa, ten trūksta: norite, kad dirbtume - mokėkite pinigų.

Socialinės apsaugos ir darbo ministerija sudėliojo Ekonominės migracijos valdymo strategijos iki 2012 m. projektą (VŽ, „Mano verslas“, 2006 11 16). Lieka išpūdis, kad projektas yra itin „lietuviškas“ ta prasme, jog yra nukreiptas į migracijos iš Lietuvos stabdymą, išvykusiųjų parviliojimą atgal. Kita vertus, plane numatoma įvertinant grįžtančios vietinės darbo jėgos srautus pasitelkti ir darbuotojus iš trečiųjų šalių. Idant tautiečiai tėvynės nepamirštų, planuojama jiems rodyti lietuviškas televizijos laidas, sukurti specialią interneto svetainę ir teikti nuolatine informacija apie gerai apmokamas darbo vietas, kad tai būtų paskatinimas grįžti. Ta proga vertėtų priminti, kad lengviau suvilioti grįžti į tėvynę tuos, kurie dar nepamiršo lietuvių kalbos. Joks stebuklas, kad žmonės

nutautėja. Šiais metais atlikto tyrimo rezultatai rodo, kad 2001-2005 metais emigravo apie 126.000 šalies gyventojų. Tikrai ne visi iš jų kada nors grįš. Galbūt norėtų grįžti jų palikuonys, bet tam reikia pasirūpinti jų lietuviškos ugdymu. Seimo socialliberalai šiomis dienomis atkreipė dėmesį į tai, kad reikėtų domėtis ne vien Lenkijos ar Baltarusijos lietuvių švietimu. Pavyzdžiui, Lenkijoje gyvena keli tūkstančiai lietuvių ir tenai veikia 14 lietuviškų ugdymo įstaigų. O kiek valstybės remiamų ugdymo įstaigų veikia kitose šalyse, kur per 16 nepriklausomybės metų atsidūrė, įvairiais vertinimais, per 400 tūkst. tautiečių? Juk tą diasporą galima laikyti natūralia terpe, kur verta ne tik ieškoti, bet ir ugdyti Lietuvoje taip trūkstamą darbo jėgą.

Daugelis procesų Lietuvoje vyksta taip greitai, kad mūsų gerbiamas elitas vos spėja susivokti. Bet gerai, kad nors susivokia. O tada jau tenka pripažinti, kad Lietuva yra tarsi kryžkelėje. Tuščias darbo vietas galima užpildyti ne vien parviliotais tautiečiais. Yra dar keli būdai. Visų pirma žmones galima bandyti pakeisti robotais. Tačiau šiandien tai yra mokslinė fantastika. Tiesa, toje fantastikoje yra vienas tikras dalykas - europiniu mastu žvelgiant Lietuvoje yra žemas darbo našumas, tad darbo jėgos problemą galima iš dalies spręsti apgarsčius tautiečius mašinomis ir privertus juos našiau dirbti.

Žinoma, galima numoti ranka į tėvynėje ir už jos ribų gyvenančius Lietuvos piliečius ir tarti sau, kad juos daug labiau apsimoka pakeisti nelietuviais imigrantais. Pastaroji tezė yra bene labiausiai abejotina, nes imigrantai juk neatvyksta trumpam, jie linkę įsikurti, o tai yra ateities socialinių problemų daigynas. Ateities strategija derins šias kelias kryptis, o šiandien vienintelis konkretus būdas Lietuvoje patraukti žmogų prie darbo vietas yra konkretūs pinigai ir kitos darbdavio siūlomos gėrybės, kurios galų gale vis tiek susiveda į pinigus.

Daugiau verslo naujienų:
www.verslozinios.lt

Aukos „Tėviškės Aidams“

Po \$5 A.N. Bučinskas, NSW, I.O`Dwyer, O.Binkus, O. Bratiškienė, S. Kinderis, R. Šmitas, A. Alseika, J. Kraulaidys, \$11.50 A.Urnevičienė, S.A., po \$15 A. Kairys, J. Andriulis Qld, T. Jurgėlaitienė, po \$20 I. Budrys, A.V. Baltrukoniai, \$25 J. Šneideris, po \$55 A. Volkas, A. Grikšelis, Z. Mackevičius, \$75 St. Ribačiauskienė, \$85 J. Šneideris.

Nuoširdžiai dėkojame už aukas ir kartu prisijungusiems prenumeratas. Jūsų aukos užtikrina laikraščio tęstinumą. ALKF ir „TAidai“

Geelongo choras "VILTIS"

atšventė ir kukliai paminėjo 50-ties Metų veiklos Jubiliejų. VALIO!!

Ilgus metus Geelongo choras džiugino ir dabar džiugina publiką, dainų mylėtojus gražiomis lietuviškomis dainomis. Yra asmenų, kurie dainuoja su pertraukomis nuo choro įsteigimo pradžios koncertuose, išvykose ir galėtų švęsti ilgų metų dalyvavimo jubiliejų. Tai garbė visiems!

Nereikia pamiršti, kad choras nebūtų taip ilgai išsilaikęs be gabių ir pasižventusių chorvedžių.

Š.m. spalio 1 d. Geelongo dabartinėje lietuvių salėje Pettit Park Bell Post Hill suvažiavę į šį minėjimą buvę choristai, lietuviai ir svečiai paminėjo Geelongo choro "Viltis" 50-ties metų veiklos sukaktį.

Minėjimą atidarė choro "Viltis" administratorė Stasė Lipšienė. Ji supažindino klausytojus su choro įkūrimo istorija iki šių dienų, paminėjo visus buvusius dirigentus, talkininkus, pianistus ir jų veiklą.

Pradžią padarė Juozas Renkauskas (miręs) 1955 - 1958 m. vadovavo bažnytiniam chorui. Romas Zinkevičius 1957, 1962, 1966 ir 1968m. kun. dr. P. Bačinskas (miręs) vedė jaunimo chorą 1962 - 1964 m. Mečys Kymantas (miręs) 1962, 1974, 1980, 1989, 1990 Vytas Strauka 1978 m., Jonas Juška iš Melbourne 1966 - 1971 atgaivino chorą ir turėjo didelį pasisekimą. Marytė Manikauskaitė-Dumčiūviene 1966 metais, talkininkė, akordionistė. Moterų ansambliuko vadovė, Genutė Eugenija Giesberg-Ivaškevičiūtė dirigentė 1981 m. - 1990 metais, sušlubavus sveikatai dirigentui Mečiui Kymantui, buvo pakviesta iš Lietuvos atvažiavusi diplomuota Muzikos Vilniaus Konservatorijoje Gražina Burokaitė-Pranauskienė ir pavadino

Geelongo lietuvių choras 1962 m. Dainų Šventėje Adelaidėje. Viduryje dirigentas M. Kymantas

chorą "Viltis" vardu. Chorui vadovavo nuo 1990.V.24 - 1998.XII.27 ir pravedė XX-sia Australijos Lietuvių Dainų šventes Geelonge. Choro vadovė Gražina Pranauskienė sugebėjo išgauti iš mišraus moterų ir vyrų choro pačius jautriausius ir darniausius tonus ir įrodė aukštą chorui technišką balsingą dainavimą. Gražina išvyko iš Geelongo gyventi Melbourne, kur studijavo ir baigė Viktorijos Universitetą Dabartiniu metu dirba to universiteto tarptautinių skyriuje.

Dalis "Vilties" choristų dalyvavo Pasaulio Lietuvių Dainų Šventėje Lietuvoje 1994, 1998 ir kt. metais su Gražina Pranauskiene, diriguojant chorams. Šiuo metu su Rita Mačiulaitiene vadovauja Melbourne "Dainos Sambūrio" chorui.

Negalime pamiršti, mirusio Melbourne gero dainininko-talkininko lūpinės armonikos

Donato Juchnevičiaus, kuris daug prisidėjo prie "Vilties" choro veiklos repeticijose bei išvykose savo armonikėle akompanuodamas chorui bei solistams. Taip pat ilgus metus chorui akompanavo pianistė Jan Henderson.

Dabartiniam Geelongo chorui "Viltis" vadovauja Aldona Lipšytė-Scano. Ji dainavo ir pirmame Geelongo lietuvių chore su pertraukomis. Tai gabi išvalgi ir gerai dirbanti asmenybė, organizatorė, choras dabar iš naujo užsiliepsnojo, papildydamas choristų gretas ir kultūrinis gyvenimas nemirė. Suorganizavo ir jam vadovavo "Aidai" ansambliui - vėliau perdavė dabartiniam dirigentui Romui Zinkevičiui. Akompanuoja chorui "Viltis" ir "Aidui" pianistas Aldo Kovacs.

Per tuos ilgus metus dirigantai-dirigentės praturtino lietuvių bendruomenės veiklą savo

koncertais, išvykomis, dalyvaudami su choru "Viltis" dainininkais bei solistais.

Kiekvienais metais dalyvauja Geelonge Pako Festa festivaliuose su daina ir tautiniais šokiais, bažnyčiose giedodami, jungtiniuose choruose, su tarptautinio choro Universal koncerte. 1993 metais Melbourne "Como Gaslight Gardens salėje", "Hear the people Sing", Australijos Lietuvių Dienų Dainų šventėse ir t.t. Sąrašas būtų labai ilgas - nesuminėsi. Tenka paminėti ir paskutinę choro "Viltis" išvyką tai Geelonge "Multicultural Sunday" popietėje 2006 m. rugpjūčio 27 d. Tarp kitų tautybių dalyvavo ir choras "Viltis" su vadove Aldona Scano, ansamblis "Aidai" su jauna soliste Teagan Lipšys, vadovas Romas Zinkevičius, akompanistas Aldo Kovacs. Taip pat pasirodė ir lietuvių tautinių šokių grupės "Gegutė" ir "Linai", vadovė Loreta Čižauskaitė - Tigani. Buvo ir turtinga lietuviškų dirbinių paroda.

Ruošiant XXIV Australijos Lietuvių Dainų šventes Geelonge 2006 m. gruodžio 28 d. kai suvažiuos chorai, šokėjai, sportininkai ir svečiai kartu atšvęsti džiaugsmingą 50-ties Metų Geelongo choro "Viltis" Jubiliejų, Ford Theatre Geelong Performing Arts Centre, 6.30 val. vak. Tad iki pasimatymo!

Linkiu, kad išsipildytų visos viltys ir svajonės, metai būtų laimingi, darbingi ir ypač sveikatingi, VALIO!

Nepamiškite savo mylimų dainų nes tas prailgina žmogaus dvasinį gyvenimą.

Geelongo choristė Regina Skerienė

Svečiuose pas suomių

Suomių bendruomenė surengė keturių tautybių koncertą spalio 29 d. į kurį buvome pakviesti ir mes "Dainos Sambūris". Jaukioje ir pilnoje salėje netilo kalbos, šurmuly. Girdėjosi suomių, lavių, estų, lietuvių kalba. Įvairiaspalviai moterų, tautiniai rūbai raibuliavo, o veiduose žaidė šypsenos. Matėsi pažįstamų veidų, nes mes čia dalyvaujame antrą kartą.

Scenoje, dideliame ekrane, stebėjome gamtovaizdžius prie Baltijos jūros. Ant stalų, smėlyje ir akmenukuose (kurie simbolizavo pajūrį) "plėvėsavo" keturios vėliavėlės: suomių, estų, latvių ir mūsų trispalvė.

Tuire, šeimininkė, akordeonui pritariant atlikdama solo, atidarė šios dienos koncertą. Po to ji pakvietė estų mišrų, 10 vyrų ir 12 moterų chorą, kuriam vadovauja Karin Anderson. Jie padainavo dvi dainas.

Mūsų "Tembro" atlikėjos sutiko plojimais, tai įrodė, kad jas nepamiršo iš praeitų metų pasirodymo. Birutė su Rita atliko dvi dainas, kurios skambėjo jausmingai. Joms atsidėkojome gausiais plojimais.

Po dueto pasirodymo, grožėjomes, mišraus amžiaus (keturių porų) latvių šokių grupę, "Puktais ritenis" kurį atliko "Magau dancis", "Kacemėtų", "Cigavu deja". Šokių judesiai panašūs į mūsų.

Prieš pertrauką pasirodė suomių - šeimininkai. Jų chore tik penki vyrai ir devynios moterys, vadovė Hilja Toom.

...patys jauniausieji suomių dainininkai - Estonian quintet "Kirjud Vestid"

Jie atliko dvi dainas. Pirmąją koncerto dalį užbaigė suomių duetas, joms akomponavo Minna Ikonen. Jos atliko "Myrskyluodon Maija". Daina skambėjo jausmingai ir suderintai.

O skambus Tuire sopranas, po 30 min. pertraukos, pakvietė visus susėsti ir susikaupti.

Antrą dalį koncerto pradėjo "Dainos Sambūris" vadovaujamas R. Mačiulaitienės ir G. Pranauskienės. Gražu buvo pažiūrėti, kaip mūsų choristai sustojo scenoje, 17 moterų ir 13 vyrų (dalyvavo ne visi) ir kaip užtraukė dainą, tai priedainis suskambo tartum varpas. Choras atliko iš viso keturias dainas. Dėkojome gausiai plodami.

Po melburniškių pasirodymo scenoje išsirikavo estų folklorinių šokių grupė. Šiam kolektyvui vadovauja Malti Kivirdel. Tai jaunimo grupė, gerai išmuštravota, su jaunatviška energija ir grakščiais judesiais atliko tris šokius.

Pabaigai, vidurinio amžiaus, susidedanti iš keturių porų, Melbourne folkloro šokių grupė, vadovė Sinikka Makela atliko "Talonpujan polkka", tai ūkininko šokis, kurį norėjosi eiti pasisukti kartu. Po trankaus šokio buvo atliktas lėtas svajingas valsas, o mūsų kojos nenustygo vietoje.

Koncertą užbaigė trio Antš, Lia ir Vilma. Dainos melodija man priminė Atgimimą. Mes dainuodavome "... skruostu nuriedėjo ašara viena, o širdis vaitoja laisvės alkana..."

Antra daina buvo jumoristinė, kuriai pritarė lūpinė armonikėlė. Jos atlikėjai: Milvi, Vilma ir Taevo.

Suomiai visus vaišino sumuštiniais, pyragais ir kava. Šiltai priėmė kiekvieną dėkodami už atsilankymą, solistams, dirigentams prisegė gyvų gėlių puokšteles.

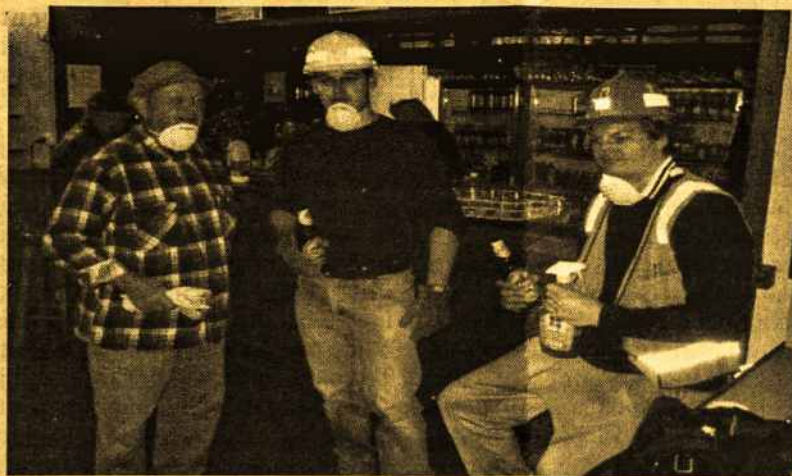
Malonu, pagalvoti, kad mes esantys toli nuo savo Tėvynės puoselejame savo krašto dainas, eiles. Nors mes pabaltiečiai, ištirpstame gausiame kontinente, bet gyvuojame!

Marija Geštautienė

Suomės Henna ir Tuire, šventės organizatorės ir pravedėjos

Melburno Lietuvių namų švaros talka

Iš kairės: Zigmas Augaitis, Girius Antanaitis ir Saulius Klimas

Melburno Lietuvių Klubo komitetas dėkoja visiems, kurie prisidėjo prie Lietuvių Namų tvarkymo 2006 m. spalio 28 d. Klubo komitetą labai pradžiugino gausus dalyvavimas, nemažai darbų atlikta - išvalytas kiekvienas virtuvės kampas, išvalytas koridorius ir foje, taip, kad nuotraukose bendruomenės narių veidai vėl matosi, antrame aukšte kambariai ir langai išvalyti, nereikalingi daiktai išmesti. Klubo komitetas

tikisi, kad panašios visuotinės valymo dienos bus rengiamos ir ateityje tolimesniam klubo patalpų sutvarkymui ir sandėlio kambarių atnaujinimui. Nuoširdžiai dėkojame visiems organizacijų vadovams, kurie paskatino savo narių dalyvavimą, taip pat dėkojame ALJS, kuri prisidėjo prie valymo dienos organizavimo ir koordinavimo.

Rimas Strunga, MLK vice-pirmininkas

Naujas portalas jungs viso pasaulio lietuvius

Vilnius, 2006 m. spalio 30 d. Šiandien pradeda veikti naujas interneto portalas užsienio lietuviams www.lietuviams.com. Tinklapis jungs lietuvių bendruomenes visame pasaulyje.

„Tinklapio bendradarbiai dirbs 21-oje šalyje visame pasaulyje, o iš viso puslapyje pateikiame žinių iš daugiau nei 30-ies valstybių“, - sakė naujojo tinklapio redaktorė Deimantė Dokšaitė.

Portalo bendradarbiai dirbs iš JAV, Kanados, Didžiosios Britanijos, Airijos, Ispanijos, Prancūzijos, Argentinos, Australijos, Rusijos, Norvegijos, Naujosios Zelandijos ir kitų šalių.

„Puslapis skirtas įvairių kartų emigrantams - tiek senajai išeivijai, tiek paskutinei išvažiavusiųjų bangai, jame informuojama tiek apie Lietuvos tradicijas, kultūrą ir istoriją, tiek apie galimybes užsienio šalyse dirbti, mokytis, įsigyti turto ir kitaip įsikurti“, - kalbėjo D. Dokšaitė.

Tinklapyje pateikiama informacija apie įvažiavimo į užsienio šalis procedūras, galimybes jose dirbti, mokytis, pirkti ar nuomotis būstą, informuojama apie valstybių mokesčių sistemas, reikalingas institucijas, kultūrą bei lietuvių bendruomenes, lietuviškas organizacijas, žiniasklaidą.

Portalo naujienų skiltyje kiekvieną dieną nuolat atnaujinamos politikos, verslo, kultūros žinios iš Lietuvos bei lietuvių bendruomenių užsienyje, interviu.

Tinklapiu lankytojai taip pat gali pateikti klausimų, o tarpusavyje bendrauti forume. „Siekime, kad šis tinklapis taptų tarsi virtualia Lietuva“, - sakė D. Dokšaitė.

Tinklapi administruoja viešoji įstaiga „Informacija lietuviams“.

Tautinių mažumų ir išeivijos departamento užsakymu atlikto ir šią vasarą paskelbto tyrimo duomenimis, iš Lietuvos nuo 1990 metų emigravo 404 tūkst. šalies gyventojų.

Dėl papildomos informacijos kreipkitės:

Deimantė Dokšaitė

www.lietuviams.com

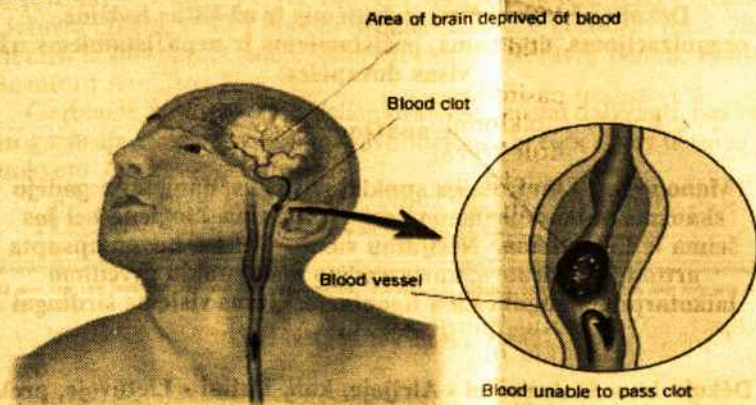
Redaktorė

Tel.: +370 682 34 097

El. paštas: redakcija@lietuviams.com

Pakalbėkime apie sveikatą...

INSULTAS: Atsiminkite viso labo tik tris pirmus žingsnius...

KAIP NUSTATYTI INSULTĄ:

Gamtoje poilsio metu mano draugė suklupo ir parpuolė - ji visus įtikinėjo, kad jai viskas gerai (draugai norėjo iškviesti greitąją pagalbą), kad ji paprasčiausiai užkliuvo už akmenį, nes dar nepriprato prie savo naujos avalynės. Draugai jai padėjo atsikelti ir davė naują lėkštutę su vaisėmis. Meri toliau džiaugėsi poilsiu, nežiūrind į tai, kad ji jautėsi šiek tiek susijaudinusi. Vėliau paskambino

Meri vyras ir visiems pranešė, kad jo žmoną paguldė į ligoninę - (18 valandą Meri mirė). Pikniko metu ją ištiko insultas. Jeigu jos draugai būtų žinoję kaip nustatyti insulto požymius, galbūt Meri šiandien būtų buvusi su mumis. Gal ir dar kažkas nebūtų numiręs. Vietoj to jie jaučiasi bėgėliai ir neturi vilties ką nors pakeisti.

Kad perskaityti šią informaciją reikia sugaišti tik vieną minutę...

XXIV Australian Lithuanian Cultural & Sports Festival 2006

GEELONG AUSTRALIA

27th December 2006 - 1st January 2007

GEELONGAS KVIĘČIA!
XXIV AUSTRALIJOS LIETUVIŲ DIENOS 2006

ALB GEELONGO APYLINKĖS METINIS SUSIRINKIMAS

įvyko rugsėjo 17 d. Lietuvių Namuose, Pettitt Park, kuriame dalyvavo 20, susimokėjusių lietuvių nario mokesį, asmenų. Šeši atsiprašė, kad dėl įvairių priežasčių negalės dalyvauti.

Susirinkimą pradėjo Apylinkės Valdybos pirmininkas Stasys Šutas. Pateikta darbotvarkė - vienbalsiai priimta. Tylos minute buvo prisiminti ir pagerbti mirusieji bendruomenės nariai.

Pereitų metų visuotinio susirinkimo protokolą perskaitė AV sekretorius. Protokolas susirinkimo buvo priimtas ir patvirtintas.

AV pranešimus padarė pirmininkas, išdininkas-Jonas Obeliūnas, revizijos komisijos-Irena Luscombe.

Išsamius pranešimus padarė sekančios organizacijos:

GLSK "VYTIS"-Stan Rebis, choras "VILTIS" ir Lietuvių Radio Valandėlės-Stasė Lipšienė, tautinių šokių grupės "LINAS" ir "GEGUTĖ"-Loretta Tigani, Židinio s Liudas Bungarda. Visi pranešimai susirinkimo buvo priimti ir patvirtinti.

Į Krašto Tarybos Narių Suvažiavimą, be AV pirmininko, Geelongo bend. turi teisę siųsti du atstovus. Buvo pasiūlyti du kandidatai, Liudas Bungarda ir Otto Schrederis, kuriuos vienbalsiai susirinkimas patvirtino.

Diversitat(Geelongo Etninių Grupių Taryba) lietuvius atstovaus Dana Rafferty.

Buvo nemažai diskusijų ir pasiūlymų, kuriuos AV nagrinės sekančiais metais, po Lietuvių Dienų. Susirinkimas buvo baigtas visiems sugiedant Tautos Himną.

Tolimesnės diskusijos vyko per AV paruoštą kavutę ir užkandžius.

Kaja Starinskas

Dabar lengva būti kartu

Australijos Lietuvių Fondui aukojo:

a.a Adolfo Obeliūnio atminimui
\$50 J Balčiūnas (\$3800)
L Bungarda (\$700)
A & J Šimkai (\$1155)

a.a Stasio Stankūnavičiaus atminimui
\$50 S. Meiliūnienė (2780)
\$20 B. Prašmutaitė (\$3015)
A & J Šimkai (\$1175)

Valdybos vardu dėkoju u* aukas
Audrius Balbata
ALF išdininkas

Gydytojas neuropatologas po to pareiškė, kad jeigu jis būtų galėjęs atvykti pas nukentėjusiąją per tris valandas, jis galėjo visiškai pašalinti insulto pasekmes....visiškai. Jis taip pat atkreipė dėmesį, kad problema yra tame, kad niekas negalėjo atpažinti insulto, nustatyti teisingos diagnozės ir po to medicininės pagalbos suteikimui nukentėjusįjį trijų valandų bėgyje nepristatė į gydymo įstaigą. Įvykio liudytojų jėgomis tai buvo sunkiai įvykdoma.

ATPAŽINKITE INSULTĄ

Pasistenkite atsiminti tris pagrindinius žingsnius atpažįstant insulto simptomus, taip vadinamus «NKP».

Perskaitykite ir atsiminkite!

Kartais yra sunku iš karto atpažinti insulto simptomus. Deja nežinojimas gali baigtis tragedija. Nukentėjusiajam nuo insulto

gali būti rimtai pažeista smegenų veikla, jeigu šalia esantys žmonės laiku nenustatys insulto požymių. Šiandien, kaip tvirtina gydytojai, bet kuris įvykio liudininkas gali atpažinti insulto požymius, užduodant nukentėjusiajam tris paprastus klausimus: N*Paprasykite nukentėjusįjį NUSISYPSOTI.

K*Paprasykite KALBĖTI. Paprasykite rišliai pasakyti paprastą sakinį. Pavyzdžiui: Lauke šviečia saulė. P*Paprasykite jį arba ją PAKELTI abi rankas.

Dėmesio! Greita paminėtųjų yra dar vienas insulto atpažinimo požymis: paprasykite nukentėjusįjį iškišti liežuvį. Ir jeigu liežuvis yra kreivas arba neteisingos formos ir krenta į vieną ar į kitą pusę, tai yra taip pat insulto požymis. Jeigu jūs pastebėjote kad nukentėjusysis negali atlikti kurių nors iš minėtų užduočių, nedelsdami kvieskite greitąją pagalbą ir atvykusiems medikams nupasakokite pastebėtus simptomus.

STASYS A. STANKŪNAVIČIUS

1915.08. 24 – 2006.11.03

Stasys A. Stankūnavičius gimė 1915 metais Petrapilyje, lietuvių bajorų šeimoje. Jo tėvai susipažino Petrapilyje, kur tėvas Kazimieras Drąseika-Stankūnavičius aktyviai dalyvavo Petrapilio lietuvių bendruomenės veikloje, o taip pat buvo delikatesų parduotuvių tinklo „Sorensens“ savininkas. Motina Jadvyga (buv. Karčiauskaitė) buvo džiaugsminga panelė, baigusi prestižinę Smolnio jaunų damų akademiją. Šios sąjungos vaisius buvo vienturtis sūnus Stasys. Tačiau įvykus sovietiniam perversmui, tėvas neteko savo verslo ir turto, ir grįžo į Lietuvą, kur su visa šeima įsikūrė Kaune. Kazimieras vėl pradėjo verslą, buvo vienas iš Lietuvos Bajorų Sąjungos steigėjas. Stasiukas lengvai prisitaikė prie naujo gyvenimo ir džiaugėsi laiminga vaikyste.

Stasys buvo gyvybingas, labai gerai mokėsi, tačiau buvo didelis išdaigininkas ir pasižymėjo labai geru jumoro jausmu, kurį išlaikė visą gyvenimą. Dėl to buvo mėgiamas ir studentų, ir dėstytojų. Jis studijavo ekonomikos specialybę Vytauto Didžiojo Universitete (VDU), Teisės Fakultete. Tarp jo dėstytojų kuratorių buvo rektorius prof. Mykolas Romeris, kuris kartais savaitgaliais pakviesdavo jį ir kitus gabiausius studentus į savo dvarą mokslinėms diskusijoms. Stasys ypatingai žavėjosi M. Romeriu bei kitais mylimais profesoriais, Vladu Jurgučiu ir Acu Acuku. Prof. Jurgutis buvo Lietuvos Banko pirmininkas ir žymus ekonomistas, laikomas prieškarinės Lietuvos ekonomikos tėvu. Baigęs VDU, Stasys gavo darbą Lietuvos Banke ir Taupomosiose Kasose, kur dirbo iki karo pradžios.

Nuo Kauno 3-iosios gimnazijos laikų Stasys draugavo su Zuzana Čepulkauskaite, jų draugystė tęsėsi ir universitete, kur Zuzana studijavo biologiją. Baigę studijas jie susituokė ir susilaukė dviejų vaikų, Kristinos ir Balio.

Universitete Stasys aktyviai dalyvavo studentijos gyvenime, įstojo į studentų korporaciją Korp!Romuva. Korporacijos filosofija buvo pagrįsta Baltijos kraštų brolijos idėja. Šios filosofijos Stasys laikėsi visą gyvenimą. Stasiui patiko ne vien studentiškas gyvenimas, bet jis taip pat labai mylėjo gamtą. Vasaromis jis prisijungdavo prie „Upių karaliaus“ prof. Stepono Kolupailos organizuojamų ekskursijų baidarėmis po Lietuvos upes. Kartais su žmona Zuzana jie irkludavo po Lietuvą grožėdamiesi krašto gamta.

Prasidėjęs karas pakeitė ramų šeimos gyvenimą. Šiuo kritiniu laikotarpiu Stasys buvo pašauktas savo buvusių profesorių A. Acuko ir V. Jurgučio perimti vadovavimą „Vilko“ kailių fabrikui, siekiant išgelbėti fabriką ir jo darbininkus nuo sovietų ir vokiečių rankų. Fabriko tikrieji savininkai buvo broliai Vinikai, su kuriais Stasys susidraugavo. Stankūnavičius taip pat gelbėjo lietuvių ir žydų darbininkus nuo mirties vokiečių ir rusų režimo gniaužtų. Kai Viniką buvo įkalinę rusai, Stasys jį išpirko iš kalėjimo. Užėjus antrajai rusų okupacijai 1944 metais, Stasį išpėjo, kad jo visa šeima yra išvežimo į Sibirą sąrašė. Jie turėjo vos porą valandų susiruošti. Pasitraukę į Klaipėdą, nepateko į laivą plaukusį į Švediją. Laimei, nes laivą subombardavo. Stankūnavičiai traukiniu pabėgo į Vakarų. Per karo pragarą ir nuolatinius bombardavimus Vokietijoje, Leipcege, šeima išliko. Kai lenkų kilmės amerikiečių karininkas išpėjo Stasį, kad Leipcegas bus

perduotas rusams, vėl teko bėgti. Stasys išpėjo kitus lietuvius pabėgėlius ir pasitraukė į Bavariją.

Šeima apsigyveno Eichštete (Eichstatt), kuris tapo centriniu Baltijos kraštų ir ukrainiečių pabėgėlių punktu. Baltiečių stovykla buvo įkurta buvusiose vokiečių armijos kareivinėse ir vienuolyne Repdorfe. Mokėdamas vokiškai ir angliškai, Stasys tapo tarpininku tarp pabėgėlių ir amerikiečių bei UNRRA (United Nations Refugee Relief Association). Repdorfe jis įkūrė meno dirbtuvę „Dailė“, kur gabūs lietuviai pabėgėliai pradėjo gaminti drožinius ir suvenyrus. Tai ne tik padėjo praleisti laiką, bet ir davė pajamų. Eichstata buvo pavyzdinė lietuvių pabėgėlių stovykla - čia veikė skautai, choras, studentų bei religinės draugijos. Pastarajai vadovavo daktaras Manelis ir prėlatas Vladas Tulaba. Abu buvo dažni svečiai Stankūnavičių šeimoje. Vėliau dak. Manelis tapo Notre Dame kolegijos rektoriumi Amerikoje, o monsinjoras Tulaba - Collegium Lituanicum rektoriumi Romoje. Eichštate Stasys susidraugavo su naujai paskirtu UNRRA karininku kapitonu Frederiku Thomson. Šis karininkas padarė didelį įspūdį savo šiltumu ir rūpestingumu. Thomson buvo australas. Ši aplinkybė labai įtakojo šeimos sprendimą emigruoti į Australiją. 1948 rugpjūtį, laivu „Protea“, gabenusiu pabėgėlius, jie išvyko iš Italijos. Po ilgos ir alinančios kelionės jie atplaukė į Melbourną ir kartu su daugeliu baltiečių šeimų buvo perkelti į stovyklą Bonegilla-oje. Neužilgo Stankūnavičiai išsikėlė į Beechworth miestelį, tapusiu namais daugeliui lietuvių šeimų. Stankūnavičiai buvo vieni iš lietuvių bendruomenės Beechworth kūrėjų. Beechworth - susiformavusios šeimų draugystės išliko visam gyvenimui. Zuzana dirbo slauge beprotnamyje, o Stasys - darbininku odos perdurbimo įmonėje „Zwars“. Darbas buvo alinantis. Sūnaus Jono gimimas 1949 m atnešė daug džiaugsmo.

Iš Beechworth jie persikėlė į Melbourną, kur Stasys dirbo geležinkeliuose, o Zuzana - St. Vincent ligoninėje. Šeima persikėlė į Balaratą, kur Zuzana buvo pasiūlytas geresnis darbas - padėti steigti naują patologijos skyrių St. John of God ligoninėje. Stasys toliau dirbo geležinkelyje. Po 6 metų jie vėl grįžo į Melbourną. Stasys dirbo geležinkelių departamento buhalterijos skyriuje, o Zuzana - Cabrini ligoninėje. Jų trys vaikai vėl įsiliejo į skautus, savaitgalio mokyklas bei kitas lietuviškas organizacijas.

Stasys buvo santūrus žmogus. Bet jis drąsiai pareikalavo, kad Melbourno universitetas pripažintų jo Lietuvoje įgytą universitetinį išsilavinimą, ir net pagrasino tarptautiniu teismu. Galiausiai, universitetas nurodė Stasiui lankyti paskaitas, kuriose jis pademonstravo išsamesnes už savo dėstytojų žinias, garsiai jiems tą pareikšdamas. Vengdami dar didesnių nemalonumų, universitetas visiškai pripažino jo diplomą. Stankūnavičius buvo pirmasis, įveikęs šią diskriminaciją.

Tai pakeitė jo karjerą Australijoje. Stasys išsidarbino Švietimo departamente ir tapo aukštesniųjų klasių mokytoju, dėstė ekonomiką ir istoriją. Jis mylėjo savo darbą, o mokiniai mylėjo savo pasišventusį mokytoją. Jis taip pat išleido du ekonomikos vadovėlius, kurie naudojami iki šiol. Jis pagarsėjo kaip talentingas mokytojas ir netrukus buvo pirmasis pabaltietis pedagogas tapęs Australian College of Education nariu. 6-ojo dešimtmečio pradžioje tai buvo didelis pasiekimas. Stasys žinojo, kad kitos užsienio kalbos mokyklose buvo įtrauktos į mokomąją programą. Bet kodėl ne lietuvių kalba? Tai padėtų išlaikyti raštą ir kultūrą, o pažymiai, gauti už lietuvių kalbos studijas, prisidėtų prie baigiamųjų egzaminų rezultato bei leistų lietuviams mokiniams gauti papildomus taškus stojant į universitetą. Švietimo departamente Stasys kovojo, kad lietuvių kalba būtų įtraukta į Viktorijos kalbų mokyklą ir šį tikslą įgyvendino. Lietuvių kalbos kursai buvo pradėti vardan Stasio Australijoje įsteigtos korp!Romuva.

Entuziastingi ir pasišventę mokytojai iš Melbourno lietuvių bendruomenės pradėjo mokytojauti kursuose.

Kai išliko grėsmė lietuviškos radijo programos transliavimui per 3ZZZ, Stasys buvo išrinktas lietuvių bendruomenės atstovauti lietuvių interesus ir apginti programą nuo uždarymo. Jis kartu su latvių, lenkų ir estų bendruomenių pirmininkais, o taip pat kartu su Pavertųjų Tautų Taryba atrėmė kraštutinių kairiųjų sparno organizacijų suorkestruotą puolimą, siekiantį sustabdyti lietuvišką radijo valandėlę. Jo indėlis prisidėjo prie programos išlikimo.

Per visą savo gyvenimą Stasys giliai mylėjo Lietuvą ir kovojo už Lietuvos nepriklausomybę. Laimei, jo laisvos Lietuvos svajonė išsipildė. Savo šeimai jis įdiegė meilę Lietuvai. Stasys Stankūnavičius buvo vienas tikriausių Lietuvos sūnų. Jo mėgiama citata buvo žymūs A. Mickevičiaus žodžiai, kuriuos jis dažnai deklamuodavo, ypač paskutiniaisiais savo gyvenimo metais:

Tėvyne Lietuva, mielesnė už sveikatą!

Kaip reik tavo branginti, vien tik tas pamato,

Kas jau tavęs neteko. Nūn tavo vaizduoju

Aš, ilgesy, grožiu sujaudintas tavuoju.

Jo netekę, liūdi vyras, dukra ir sūnūs, anūkai ir proanūkai.

Ilsėkis ramybėje.

B. Stankūnavičius, šeimos narys

PADEKA

Aš, Linas, išbuves ligoninėje beveik aštuonis mėnesius, sulaukiau lankytojų, kuriems esu nuoširdžiai dėkingas, ypatingai kunigui Algirdui Šimkui už šv. Mišių aukojimus ir aplankymus.

Dėkoju kurie lankė mane ligoninėje: Ritai ir Valentinui Mačiulaičiams, Birutei ir Giručiai Kymantams su šeima, Donai ir Dennis Gaylard, Marijai Geštautienei ir Alfredui Augustinavičiui, Danutei Lynikienei, Danai Levickienei, Pauliui Jokubaičiui, Rasai ir Gediminui Statkams, Danai ir Algiui Klimams ir dr. Jonui Kašauskui (iš Adelaidės).

Dėkoju už linkėjimus, atvirutėmis ir už šiltus žodžius, organizacijoms, draugams, pažįstamiems ir nepažįstamiems už visas dovanėles.

oooOooo

Mano vyrui, Linui, staiga sunkiai susirgus, daug man padėjo skausmo valandoje, mano sesuo Valentina Žiogienė bei jos šeima ir Lino šeima. Nesijutau viena. Vėliau, buvau apsupta artimųjų ir draugų, kurie padėjo man sunkiu gyvenimo laikotarpiu, slaugant Liną ligoninėje. Jums visiems širdingai dėkoju.

Dėkoju kun. E. Arnašui - Airijoje, kun. Raliui - Lietuvoje, prel. E. Putrimui - Kanadoje, geriems draugams Amerikoje ir giminėms Lietuvoje už užsakytas šv. Mišias už Lino sveikatą prašant Dievo palaimos.

Mes abu linkime Jums visiems, Dievo palaimos, taikos ir ramybės Jūsų namams.

Linas ir Onutė Prašmutai

A.† A. Mykolas Kęstutis Varnas

Didžiausia žmogaus vertybė yra jo gyvybė. Kol esam gyvi ja naudojames lyg amžinai gyventume, bet kai ateina išsiskyrimo su gyvenimu valanda, negalime su tuo skausmu susitaikyti, lyg jis netikėtai buvo išrastas ir neteisingai primestas, ir reikia jį šalinti. Ir kas mirtis - vis ir vis pralaimime skausmo naudai...

Remdamasi Šventadienio Balso - Lietuvių Žinių duomenimis pateiksiu keleta žinių apie velionį.

Kęstutis gimė 1926 metais Tauragėje. Tėvas buvo geležinkelio stoties viršininku, ir kaip valstybiniam tarnautojui, jam teko pareigūniškai kilnotis. Taip Tauragėje Kęstutis baigė pradžios mokyklą, o Šilutėje gimnaziją.

Šeimai nuo rytų fronto pasitraukus į Vokietiją ir Antrajam Pasauliniui karui pasibaigus, Varnų šeima apsigyveno Wiesbadeno stovykloje. Stovyklų gyvenimas nėjo vėjais. Buvo siekiama gyventi kuo reguliarnesni tautinių gyvenimų. Tuo tikslu susidarė stovyklų vadovybės, buvo įvestas pradžios mokyklų ir gimnazijų akademinis mokymasis. Įsteigti chorai, teatrai, meninio šokio studijos, tautinių šokių būriai, įvairūs darbams užjūriuose paruošos kursai. Atkurtos buvo ir jaunimo organizacijos, įsteigti sporto klubai. Tad rungtyniavimų ir išvykimų buvo užtektinai prablaivyti "užskleistas" stovyklinio būvio dienas. Taip, atrodo, per išvykimų programas, ir Elena Songailaitė, Kasselio stovyklos gyventoją, Wiesbadene susitiko Kęstutį Varną, kuris iš pirmo pamatymo neišleido jaunuolės iš savo nutarimų.

Pati, vos įžengusi į jaunuolystės amžių, esu juodu abu mačiusi Forty Second Street gatvėje, Kassel-Mattenberg vardo stovykloje, kur aš gyvenau viename name su tetos ir senelių šeimomis, o Songailų šeima gyveno kitame. Tik anuomet man niekas nepasakė, kad Kęstutis ves Elytę... o aš tik stebėdavau, kaip reikia elgtis! Elytę mačiau dažniau nei Kęstutį, nes abi ėjom į Kasselio stovyklos gimnaziją, abi buvom ateitininkės, dalyvaudavom gimnazijos ruošiamose švenčių programose. Tik aš dar buvau per jauna eiti į gimnazistų šokius.

Pirmiausia išlipę Vakarų Australijoje, šeimos persikėlė gyventi į Adelaidę, nes čia buvo pilnesnis lietuviškas gyvenimas. Jaunavedžiams, kuriuos dar Vokietijos Kasselio stovykloje

sutuokė gimnazijos kapelionas, gimė trys vaikai: Liudvikas, Linas ir dukra Ramunė. Tačiau trylikmetis Liudvikas žuvo autovarijoje.

Kęstutis dirbo hotelių baruose, ir buvo visų, o ypač lietuvių, labai mėgiamas. Tad kartą, net Adelaidės dienraštyje buvo rašyta: kai tik jis išsina dirbti kitur, su juo išsina ir klientai!

Adelaidės lietuvių "kolonijoje" - Kęstutis priklausė ateitininkams ir darbavosi lietuvių Šv. Kazimiero parapijos darbuose. Jis taip pat buvo vienas iš uoliųjų šventovės steigime darbininkų.

Sulaukus žilo amžiaus, Kęstučio sveikata pradėjo silpnėti, ir galiausiai neišlaikė: jis mirė Flinders Medical Centre ligoninėje spalio 5 d., vos prieš keleta dienų ligoninėje atšventęs 80-į gimtadienį bei santuokoje gražiai išgyvenęs 57-rius metus.

Nuliūdime liko žmona Elena, sūnus Linas, duktė Ramunė, veik 100 metų amžiaus motina, seserys Eliutė ir Zinaida, ir trys vaikaičiai. Tėvas jau prieš keleta metų miręs.

Kada tik prisiminsime Kęstą Varną, visada prisiminsime giedrios ir guvios nuotaikos žmogų, ant kurio, turėto garbingumo, per visą asmenišką gyvenimą nėra joks šešelis užkrięs.

Iš Adelaidės vietoje gėlių, mirus K.M. Varnui, "Tėviškės Aidams" aukojo po \$20 J.A. ir P.R. Jačinskai, \$30 E. Lomsargienė.

Nuoširdžiai dėkojame už aukas. "T.Aidų" darbuotojai

Amžiną atilsį Kęstutį palydint

Nereikia skambių žodžių išreikšti draugystei, pakanka tylaus širdies pripažinimo.

Kęstutį ir Elytę Varnus, arčiau susipažinome prieš metus. Viešėjome jų namuose pora dienų, kurios paliko šiltą, nuoširdų jausmą... Praėjus dešimčiai mėnesių, skaudi žinia, nebėra mūsų tarpe linksmo, pilno jumoro, nuoširdaus, rūpestingo vyro, tėvo senelio ir daugeliui draugo.

Jautėme didelę pareigą, palydėti Kęstutį į poilsio vietą, pabūti kartu su Elenute ir jos šeima.

Adelaidės šv. Kazimiero bažnyčia pilnutėlė. Šv. Mišių eigoje girdėjosi įrašas jauniausio anūkelio, gedulinga giesmė, kurią jis atliko seneliui. Atsisveikinimo žodžius lietuvių kalba tarė sūnus Linas, artimieji ir draugai.

Palydėjome Kęstutį į krematoriumą. Kunigas J. Petraitis vėl pasimeldė prie karsto. Krematoriumo salė pilna net neužteko sėdimų vietų. Atsisveikinimo žodžius tarė anglų kalba sūnus Linas, savo sukurtomis eilėmis atsisveikino anūkę, kuri nuolat šluostė ašaras. Ją pakeitė jos brolis, kuris neapajėgė skaityti savo eiles seneliui. Ašaros slopino balsą, jį pakeitė sesuo perskaitydama jo skirtus posmus. Keturi anūakai, lietuvišku papročiu, ant rankovių turėjo gedulo ženklus - juodus kaspinus.

Po graudaus anūkų atsisveikinimo, daugelis šluostėsi ašaras. Visi esantieji salėje ėjome vorele atiduoti paskutinę pagarbą velioniui, Kęstučiui Varnui, berdami rožių žiedlapius ant karsto.

Gedulingiems pietums į bažnyčios salę susirinko virš šimto žmonių. Elenutė, nors skausmo išsekinta, priėjo prie kiekvieno dėkodama už dalyvavimą laidotuvėse. Prasmingi parašyti Elenutės žodžiai:

"Žinau tik viena - tu esi tenai, kur aš nesu, ir tu esi čionai, kur aš verkiu".

Ilsėkis Viešpaties namuose.
M. Geštaitienė

A.† A. Kęstučiui Varnui

mirus, vietoj gėlių "Tėviškės Aidams" aukojo:

Po \$25 V. Rupinskienė, B.R. Jablonskiai, po \$20 M. Geštaitienė, A. Augustinavičius, J. J. Songaila, A. Urnevičienė, Anon, Anon, Anon, \$15 V.J. Nekrošiai, po \$10 B. Budrienė, V. Vasiliauskas, U. Jucienė, E. Petrėnienė, Staugienė, \$5 V. A. Pranckūnai. Viso \$260

Nuoširdžiai dėkojame už aukas.

"T. Aidai" darbuotojai

Aukos Kunigui ir Parapijai:

\$350 St. Ribačiauskienė, \$250 Z. Mackevičius po \$100 A. Kairys, O. Binkus, O. Bratiškienė, A. Volkas, \$70 V. Talečka, \$60 J. Petraitienė, po \$50 E. Šurna, St. Kinderis, R. Šmitas, A. Griškėlis, \$40 A. Vaičiaitis, \$20 J. Šneideris, \$10 J. Kraulaidys.

Nuoširdžiai dėkojame aukotojams.

Kunigas ir Parapijos Taryba

ALB Melbourne Apylinkės valdybos pranešimai

1. Melbourne bendruomenės atstovų rinkimai, į XXIV ALDienos Krašto Tarybos suvažiavimą Geelonge, įvyks sekmadienį, gruodžio 3 d., 1.30 val. p.p. Lietuvių Namų teatro salėje.

2. Po rinkimų vyks Melbourne lietuviškų organizacijų 2007 metų Kalendorių veiklos planas ir ML Klubo pietų virimo sudarymas. Prašome visų organizacijų atstovus dalyvauti.

3. Artėja šventės.... Kūčios

Planuojama ruošti Kūčias, Melbourne Lietuvių Namuose, jeigu atsiras pakankamai norinčių dalyvauti. Šiais metais Kūčios yra sekmadienį gruodžio 24 d., numatytas laikas apie 4 val. p.p. Numatyta kaina \$20 asmeniui.

Maloniai prašome norinčių dalyvauti pranešti iki gruodžio 3 d. valdybos sekretorei Gražinai Kymantaitei, tel. 03-97478634, mob. 0412 486 519.

LIETUVIŲ KALBOS MOKYTOJŲ KONFERENCIJA GEELONG

Kviečiami visi esami, buvusieji ir suinteresuoti lietuvių kalbos mokytojai ir tėveliai į MOKYTOJŲ KONFERENCIJĄ per XXIV Australijos Lietuvių Dienas ir LVI Sporto Šventę Geelonge gruodžio mėn. 28d 2006 metais, 2 val. popiet, salėje šalia Geelongo Lietuvių Namų, Pettit Park, Beauford Ave., Bell Post Hill.

Gerbiami, mokytojai ir tėveliai, prašome gausiai dalyvauti, nes bus gera proga susipažinti ir pasidalinti savo idėjomis ir rūpesčiais lietuvių kalbos mokymu Australijoje.

RSPV Irena Luscombe P.O.Box 7021 West Geelong, 3218
12.12.06 email : i_luscombe@yahoo.com

Kalėdų sveikinimai

Jau artinasi Kalėdų šventės. Savo gimines, draugus, artimuosius, organizacijos savo narius pasveikinkime per "Tėviškės Aidus".

Trumpas, tradicinis sveikinimas \$20, atsiunčiant kartu su sveikinimais, kurie bus atspausdinti "T.A." Kalėdų laidoje. Nelaukime paskutinės dienos, jau dabar iš anksto atsiųskime sveikinimus ir rūpesčiai dings.

Kalėdinis numeris išeis gruodžio 13d. Sveikinimai Redakciją turi pasiekti ne vėliau gruodžio 7 d.

Prašymas

Jau sunkiai vaikštau, bet negaliu nedaryti labdaros darbo. Jeigu galite - paremkit sušelpdami Lietuvos vaikučius.

Geroji Irena O'Dwyer atsiuntė \$50. Aš dėkoju jai. Ne mano kaltė, kad Dievas tokią sutvėrė. Ir be Dievo ir jūsų negalėčiau padaryti labdaros darbą - tai būkit geri, kaip visada. Skaitau rinkliavos knygučes, tai negalime tikėti kokie jūs geri.

Dabar pasiunčiau \$200 į Aušros Vartų parapiją, kunigui Raliui. Tai meldžiuosi už visus - Jūsų Terėsėlė Jurgelaitienė.

Melburniškiei ir kaimynai!

Sekmadienį, gruodžio 10 d. po pietų

Melburno Lietuvių Namuose įvyks

PRIEŠKALĖDINIS TURGELIS

Kaip ir pernai - bus šakočių ir prėskučių, lašinėčių, pyragėlių, angelų, papuošalų ir kalėdinių atviručių, ir visokių dovanėlių.

Kviečiame apsilankyti, apsipirkti, pasidžiaugti.

Melburno Entuziastės

Kalėdaičiai Kūčioms

Esame nuoširdžiai dėkingi D.Binkis, kuri atvežė Kalėdaičius (plotkeles) iš Lietuvos.

Juos galima įsigyti pas Parapijos Tarybos narius sekmadieniais prie bažnyčios arba Lietuvių Namuose Melbourne.

Melburno Parapijos Taryba

Prisiminimai...

JURGIS BARISAS (1906-1991)

ŠLEINIUS

(Tęsinys)

Pakėliau stikliuką, susidaužiau su Ponalium ir užsimerkęs išgėriau. Vos beatgavau dvasią, pradėjo kaisti ne tik gerklė, bet krūtinė, pilvas...

- Prikąsk silkės! Pauostyk duonos! Bus geriau, - Šleinius žiūri į mano ašaras, riedančias iš akių, kaistantį veidą ir alpsta juoku. Jam juokai, o man - svaigsta galva.

Nors kitus stikliukus tegėriau po pusę, neprisiminiau kaip išėjome iš restorano. Važiuojant į namus, sukosi namai, miškai, laukai ir mano vežimas, kuriame pusgulis sėdėjau. Rods, važiuoju per kokius debesis...

Rytą žmona papasakojo, koks aš grįžau juokingas ir kalbėjau vis tą patį „Keturiasdešimt litų išlošiau, keturiasdešimt litų ant kelio pamestus radau...“ O juk išgėriau gal šimtą ar pusantro šimto gramų. Šleiniui buvo tik pradžia, o man - pabaiga. Dėl ko aš toks silpnas? Aišku, kad dėl abstinencijos. Reikia prie visko priprasti ir nebūti sunku, ir nesiusis galva, nevažiūsi debesis... Šleinius niekas nematė nusigėrusio. O mane? Iš restorano išėjau kaip didžiausias pijokas - kreivodamas, šleivodamas. Ką galėjo matę pagalvoti?

Buvome labai patenkinti, kad tie linai plėšiniuose mums taip gerai užderėjo, kad nusikratėme didžiausia skola. Kas tie keturiasdešimt litų Šleiniui - Minija, kaip koks aitvaras, dieną naktį plukdo litus, o mums, naujakuriams, kiekviena kapeika aplaistyta prakaitu. Bet visą laiką jautėmės Šleiniui skolingi, ne tiek už tuos pinigų, kiek už gerą širdį - kitas tokiu atveju galėjo būti išpuikęs, o Šleinius iki senatvės liko toks pat, koks buvo bedalis. Nebuvo šykštus, pasitikėjo žmonėmis, nėjo skaityti, kiek atsivežei, susimalei maišų. Kiek pasakei - už tiek ir sumokėjai. Bet maišas maišui nelygus: kitas prisipildavo tiek, kad vos panešdavo (apie 130-150 kg). Žiūrėdavo Šleinius į tokį ir sielvartaudavo, kad kas žmogui neatstiktų, kad neprarastų sveikatos.... O jo turtais kasmet augo, nors jis stovėjo vietoje - palaikė vardienius, juos net aukštino.

Noriu dar papasakoti apie tai, kaip Šleinius palaidojo Liepgriuose elgetą. Šias laidotuves gerai atsimena senesnieji kartiniai. Pašarvojo savo geriausiame kambaryje, padirbo ažuolinį karstą, sukviėtė geriausią visoje apylinkėje orkestrą, sukviėtė geriausius giesmininkus „kalnams“ giedoti, papjovė patį riebiausią jautį, bekoną, pasisamdė dar porą šeimininkų saviškėms paruošti valgi.

Tris naktis budėjo.

Šleinius pats nuvažiavo į Kartoną pas kleboną susitarti dėl laidotuvių. Užsakė

palaidoti kuo iškilmingiausiai - su egzekvijomis ir pamokslu, kad lydint į kapus būtų ne tik kryžius nešamas, bet ir gedulingos vėliavos, kad bažnyčioje prie visų altorių degtų visos žvakės, o nabašniką atlydint - jau nuo Dauginčių (5 km) skambintų varpais...

Klebonas norėjo pasipriešinti, kam elgetai tokia garbė, ką gi jis nuveikęs... Bet Šleinius nepaleido: „Tiek karalius, tiek elgeta, tiek ponas, tiek muzikas - iš to paties molio visi esame lipdyti, gerbiamas klebon!“

Visą dieną vyrai tvarkė vežimą, kuriuo veš elgetą į paskutinę kelionę: sukėlė paaukštinimą pagal Šleinius nurodymą, apstatė eglutėmis, nuplovė keturis arklius, iššukavo. Parinko gražesnius vyrus ketvertui arklių vadeliuoti.

Kas gali pasakyti, kodėl Šleinius tą elgetą taip išaukštino? Gal dėl to, kad savo tėvus palaidojo biednų biedniausiai - neturėjo iš ko nei karsto nudažyti, nei budėtojų pavaišinti. Kad dabar tėvai mirtų, sūnus iškeltų tokias pat laidotuves, kaip tam elgetai.

O kaip laidėjo Šleinių?

B e m a l d a m a s, begaspadoriavimas Šleinius sulaukė ir 1940 metų. Turėjęs pradžioje „proletaro“ vardą, vėliau - „ponalio“, gavo ir tretįjį - „buožės“ vardą. Tas vardas „buožė“ labai jau negražus.

Stovi Šleinius išvarytas iš malūno ant Minijos kranto prie užtvankos ir nesuvokia, kas čia pasidarė, - Minija kaip bėgo į Dyburių pusę, taip ir tebebėga - nepakeitė krypties. Bet kodėl taip visas kitaip atrodo? Tokio apsvaigimo Šleinius nebuvo jautęs per visą gyvenimą. Buožės vardas - tas pats, kaip išnaudotojo, skriaudėjo.

„Tai ką aš galėjau nuskriausti? - klausia senukas savęs. Kokia čia skriauda, kad padariau tą užtvanką? Kiek to vandens į turbina įbėga, tiek ir atiduodu - nei lašo juk nepasilieku. Argi aš galėjau žmogų nuskriausti, jei pats buvau skriaudžiamas? Sakykite, ką aš esu nuskriaudęs? Ko tylite? Argi nematote, kad „buožė“ stovi ant Minijos kranto ir laukia paaiškinimo, kodėl taip?“

Suskaudo širdis, aptemo akys, susvyraęs ten pat sukrito.

Paskutiniuosius metus išvarytą Šleinių liepgriečiai maitino padieniais, kaip tą elgetą, o palaidojo be jokių iškilnių Šateikiuose...

Senelis Jurgis iš Kartenos

Kairo - Luxor - Aleksandrija

(Tęsinys)

Kadangi kelionėje praakome, tai nutarėme kur nors pavalgyti. Jūra čia pat, galvojome, kad rasti kavinę nebūtu sunku. Bet reikėjo gerokai pavaikščioti kol suradome prekiaujančius kepta višta. Užėjome. Valgykla ankšta, stalai pilni maisto atliekų. Jaunuolis tuoj pradėjo valyti stalus, o mes laukėme. Šiek tiek apvalęs vieną stalą, rankos mostu,

pakvietė sėstis. Atnešė nelabai išvaizdžią, vištą perpjautą į dvi dalis, truputį pamidorų ir duonos. Kadangi mes turistai, tai atnešė popierinių šerietėlių rankom nusišluostyti. Prieš tai valgantiems jų nedavė. Aš išgėriau tik arbatos ir suvalgiau duoną.

Prie jūros minios žmonių. Mums tik atėjus į paplūdimį tuoj priėjo jaunuolis siūlindamas kėdes, staliuką, didžiulį skėtį nuo saulės. Jis siūlė taip įkyriai, kad norėjosi jį užčiaupti, bet pats susiprato ir nuėjo.

Susiradę tuščią vietą atsisėdome ant įkaitusio smėlio. Vanduo vilioja. Alfredas iškraustęs savo kišenes ir viską patikėjęs man, su trumpukėms nėrė į putojančias bangas. Pavydėjau jam. Stebėjau, ant smėlio sėdėdama, kaip draugas žaidė bangose, kėlė nerimą kai jis nuplaukė už ribos. Tuoj išgirdau skardų švilpuką, kuris kvietė Alfredą sugrįžti. Nesitikėjau, kad išgirs, bet pamačiau jį grįžtantį, tuomet švilpukas nutilo. Kaip sugrįžo į krantą tuoj prisistatė vyriškis, kuris už maudymąsi, o gal už panaudotą švilpuką, turėjo sumokėti 4 egiptietiškių svarų.

Man galimybė buvo tik pabraizdyti šiltame vandenyje. Moterys jūroje maudosi apsiirengusios. Prieš mano akis, jaunuolių pora, žaidė bangose. Jos draugas, o gal vyras, nuolat ją „gelbejo“ iš bangų, ji vos atgaudavo orą. Drabužiai matyt jai trukdė judėti, skarelė nuolat užkrisdavo ant akių. Gaila buvo žiūrėti, kaip jaunuolis ir ji negalėjo atsipalaiduoti. Kai jis norėdavo panardyti bangose, mergina sėdėdama smėlyje grėždavo ant jos kūno esančius rūbus.

Pasimėgavę vandeniu panorėjome ką nors išgerti. Mano draugas nuėjo užsakyti kavos. Tuoj atnešė dvi

kėdes, staliuką ir kavą. Už viską teko mokėti, nors prašėme tik kavos. Paplūdimyje netrūksta prekiautojų, kurie siūlo saldumynų, rūbų, avalinės, papuošalų, žaislų. Egiptiečiai kaip tik sugebėdami ir sugalvodami uždirba pinigų pragyvenimui.

Praleidę puiką dieną Aleksandrijoje grįžome į viešbutį. Turėjome turiningą laiką Egipte, daug ką pamatėme, bet atėjo laikas viskam pasakyti sudie!

Dešimt dienų prabėgo nepastebimai. Kur jos dingo? Gal Egipte trumpesnės dienos? Kai norisi daug pamatyti, tai laikas neegzistuoja.

Liko daug nepamatyta, neaplankyta. Atsikėlė anksčiau, dėjomės daiktus į kuprines, ruošėmės tolimesniai kelionei. Norėjome pavalgyti paskutinius pusryčius Kaire. Diena vėl žadėjo giedrą, namai vos matosi, nes dangus padūmavęs nuo karščio. Paskutinis žvilgsnis į aplinką, iš šešto aukšto, į kurį kas rytą žvelgdavome. Dangus giedrai melsvas, jokio debesėlio, nei taškėlio ir tai kas rytas. Atsiskaitėme už viešbutį, atsiveikinome su maloniais tarnautojais.

Sustabdėme taksi, kuris nuvežė į aerouostą. Teko laukti skrydžio penkias valandas. Laikas, bežioplinėjant po laukiamąsias sales netruko prabėgti. Mūsų laukė šešių valandų kelionė į Amsterdamą. Žiūrėjau per lėktuvo langą iš viršaus į Kairo miestą. Pavalgę vakarienę žiūrėjome televizorius, kurie pajungti prie kėdžių atlošų. Kai atsipalaiduoji ir akys užsimerkia atnešdamos ramybę ir miegą, o kai atsibundi ir pasižiūri į televizoriaus žemėlapi, tai nusistebi, kad laiko tik geras sprindis ligi nusileidimo.

Amsterdame laiko turėjome pakankamai, tad sėdė į traukinį važiuome į centrą.

Mums bevaikštant, priėjo policininkas sustabdė ir persėjo, kad foto aparatą nesinešiotume užsikabinę ant rankos, o įsidėtume į kišenę arba rankinę, nes dirželį nupjauš, tai tiek ir tematsime aparatą, kaip ausis be veidrodžio. Man taip pat patarė, kad atidžiau žiūrėčiau rankinę. Tiesa, prieš leidžiantis lėktuvui, buvo pranešta, apsisaugoti, nes yra vagių. Vaikščiodami, bei pasisėdėdami, besizvalgydami net nepajutome, kad laikrodžio rodyklės sukosi taip greit, kad iki skrydžio likę ne daug laiko. Suskatome greitai nueiti į stotį. Laimė, kad traukiniai važiuoja dažnai į centrą ir grįžta į aerouostą. Paskubomis nubėgome pasiimti lagaminus iš saugojamos kameros ir protekimais atsukėjomė prie keleivių įlaipinimo vietos. Sėkmingai suradome savo vietas ir su palengvėjimu klestelėjome į kėdes. Tuoj lėktuvas pakilo, o mes mintimis atsiveikinome ir lydėjome akimis, kol pakilome virš debesų, sudie! Amsterdamui! Mūsų laukia vienuolikos valandų kelionė.

Po dviejų valandų skrydžio lėktuvo tarnautojos išdalino vakarienę. Pavalgę dar žiūrėjome televizoriaus programos. Bet nuovargis lipidė blakstienas ir nejučiomis užmigome. Kas ilgiau, kas trumpiau miegojome, lėktuvo varikliai be paliovos užė trum്പindami kilometrus ir valandas. Keleiviai, nors ir miegojo, bet veiduose matėsi ir jautėsi nuovargis, buvo vaikai verkė, buvo neramūs visi laukė pusryčių, o svarbiausia skrydžio pabaigos - kad ir kaip būna ilga kelionė, bet ji pasibaigia. Mus pasitiko skaištus ankstyvas rytas Hong Kong.

Tęsinys kitame numeryje.

Atletikos treniruotės

Mūsų mokykloje prasidėjo atletikos treniruotės. Vaikai iš trečios, ketvirtos, penktos ir šeštos klasės gali patekti į žaidynes.

Aš esu šeštokė, ir papuočiau į 6 skirtingus užsiėmimus. Tai 100m bėgimas, 800m bėgimas, šuolis į tolį, kliūtinis bėgimas, rutulio metimas ir estafetinis bėgimas. Gaila, kad negalima lankyti daugiau, nei keturių užsiėmimų.

Pernai aš lankiau šuolio į tolį treniruotes ir laimėjau pora kartų. Net atstovavau Viktorijai varžybose tarp Australijos valstijų! Bet po to jau nepasisėkė..

Aš labai mėgstu atletiką ir labai džiaugiuosi, kad galiu lankyti tiek daug įvairių sporto būrelių!

Benita Strazdauskaitė, 11 m.

Mano šeima

Aš gimiau Lietuvoje, Vilniuje. Su savo tėvais atvažiavau į Australiją, kai man buvo du metai. Mano šeima nedidelė. Neturiu nei brolių, nei seserų, nors labai norėčiau.

Mano mama yra smuikininkė ir mokytoja. Dar ji moka labai gerai groti pianinu ir gražiai dainuoti. Ji koncertuodama apvažiavo daug pasaulio šalių. Dabar ji moko vaikus groti smuiku ir pianinu mokyklose ir namuose. O taipogi dirba lietuvių kalbos mokytoja Viktorijos Kalbų Mokykloje. Mamytė labai gerai moka kepti ir gaminti visokią maistą. Ji galėtų būti profesionali keptėja!

Mano tėtis yra psichologas. Jis dirba psichoterapeutu dviejose klinikose. Turi daug pacientų.

Mamytė neturi brolių ar seserų, bet turi net 16 pusbrolių ir pusseserų. Visi jie gyvena Lietuvoje.

Tėtis turi vieną seserį Alę ir 6 pusbrolius ir pusseseres.

Aš turiu vieną pusseserę Dariją. Ji yra grafikos dizainerė. Ji ištekėjo už norvego Kristijano ir gyvena Norvegijoje.

Mano seneliai iš mamos pusės yra Valentina ir Juozapas, iš tėčio - Galia ir Leonas. Senelis Leonas jau seniai mirė, aš jo negavau pamatyti. Jis buvo geologas profesorius. Dėstė Vilniaus Universitete. Jis atrado arzenitinius vandens šaltinius po Vilniumi. Dabar tą vandenį naudoja daugybė Vilniaus gyventojų. Močiutė Galia mirė prieš keturis metus. Ji taipogi buvo geologė. Aš ją mačiau, kai buvau maža, bet neprisimenu. Bet turiu daug jos dovanėlių, laiškų ir atvirukų. Aš jai rašydavau laiškelius.

Senelis Juozapas yra elektrikas. Jis padėjo statyti Vilniaus televizijos bokštą! Buvo pačioje jo viršūnėje. Dar jis moka labai gražiai groti harmonika ir dainuoti. Aš jam rašau laiškus ir gaunu laiškus nuo jo. Aš jį labai myliu. Jo mamytė buvo Rozalija, o tėvelis Simanas. Jie buvo ūkininkai ir gyveno prie Rubikių ežero. Močiutė Valentina yra statybos inžinierė. Ji kepa skanius, riebius blynus. Jos mama buvo Nina. Jos tėtis Pavlas mirė jaunas nuo džiovos II Pasaulinio karo metu. Jis mokėjo groti šešiais muzikos instrumentais.

Aš, kai galėsiu, grįšiu gyventi Lietuvoje. Kazytė Petruitytė, 11 m.

Spindulėliai

Paika ožkytė

Vieną kartą gyveno močiutė su ožka. Kiekvieną dieną ožka išbėgdavo į lauką, ir močiutė jai sakydavo: „Nebėk toli!“ Bet vieną dieną ožkai nusibodo klausyti močiutės, ir ji nubėgo labai giliai į mišką. Ten vilkas pamatė tą ožką, šoko, apdraskė ir numetė ją į priekį. Bet ta ožka buvo labai greita. Ji atsistojo, pribėgo prie vilko, numušė jį su ragais ir nubėgo namo. Bet kai močiutė pamatė ją, labai išsigando. O ta ožkytė niekada daugiau toli nebėgo.

Aidas Žilinskas, 10 m.

Maža musytė

Kartą buvo maža musytė ir ji buvo labai graži. Vardas buvo Milgė. Ji buvo labai alkana. Kambaryje ji žiūrėjo ir žiūrėjo, ieškojo ir ieškojo, bet nieko nerado valgyti, tada ji išlėkė į lauką...

Mano kalytė Tyra

Aš turiu šunį ir jos vardas yra Tyra. Ji yra ruda su baltais dideliais taškais. Tyra yra dviejų metų. Aš myliu ir žaidžiu su ja labai daug. Tyra mėgsta žaisti su sviediniuuku ir šliure - tai jos žaisliukai. Ji taip pat turi mažą uodegytę. Aš kartais paišau Tyros paveikslą. Tėtis ir aš žaidžiam su ja. Mes ją gaudom, o ji mėgsta bėgti labai greitai. Kai pavargtam mes pasakom - „Iki Tyra, pamatysim tave rytoj“. Judrina Kymantaitė, 10 m.